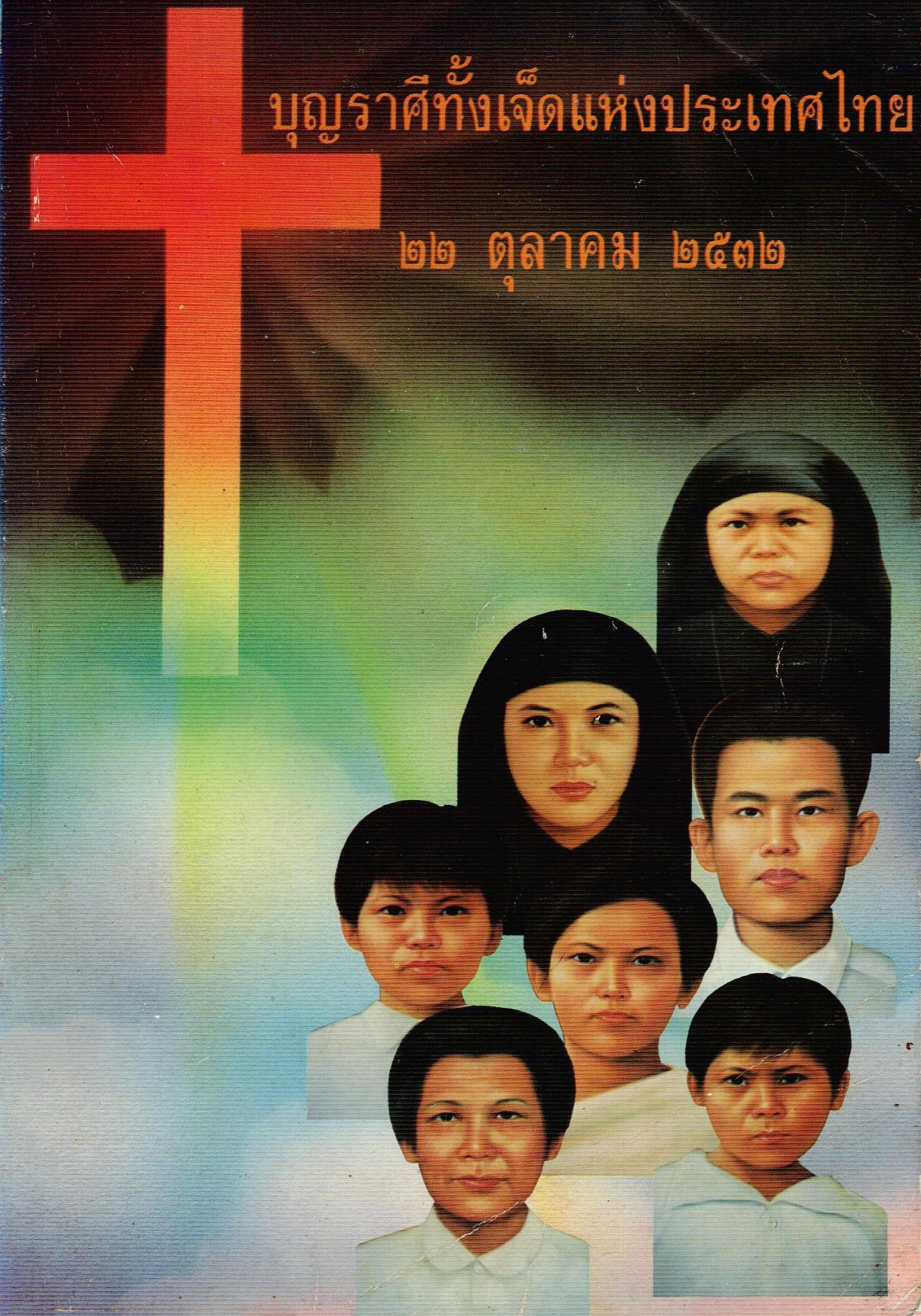
บุญราศีทั้งเจ็ดแห่งประเทศไทย

๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๒

บุญราศีทั้งเจ็ดแห่งประเทศไทย
ผู้ยินดีพลีชีพเพื่อยืนยันความเชื่อ
ในพระศาสนาคาทอลิก
ที่
บ้านสองคอน

พิมพ์ครั้งแรก : 10 สิงหาคม 1989

จัดพิมพ์โดย : คณะกรรมการจัดงานเฉลิมฉลอง
การสถาปนาบุญราศีแห่งประเทศไทย

คำนำ

ท่านผู้อ่านที่รักและนับถือ

เนื่องจากมีผู้สนใจจำนวนมากใคร่จะทราบประวัติความเป็นมาของ **"บุญราศีทั้งเจ็ดองค์แห่งประเทศไทย"** จึงมีท่านผู้รู้บางท่านได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสอบปากคำของชาวสองคอนผู้เคยอยู่ร่วมสมัยเดียวกันกับบุญราศีทั้งเจ็ดบ้าง จากเอกสาร หรือจากโน้ตบันทึกของบุคคลน่าเชื่อถือบ้าง นำมาจัดพิมพ์ขึ้นเป็นเล่มเล็กเล่มน้อยพอให้ความอยากรู้ของผู้สนใจได้รับการตอบสนองบ้างพอสมควร บุคคลที่ได้นำเรื่องราวและเหตุการณ์นั้นมาจัดเป็นรูปเล่มเป็นภาษาไทยดังกล่าวได้แก่ **พระคุณเจ้า ก.บาเย** อดีตประมุขมิสซังท่าแร่ **คุณพ่อนรินทร์ ศิริวิริยานันท์** อดีตเจ้าอาวาสวัดสองคอน และ**คุณพ่อนิเวศน์ อินธิเสน** อดีตผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสองคอน และบุคคลล่าสุดคือ **นาวาเอกไมตรี ไตรภพ** ซึ่งได้ใช้ความพยายามค้นคว้าจากเอกสารที่อาจหาได้นำมารวบรวมเรียบเรียงจัดพิมพ์ขึ้นเป็นเล่มโดยเพิ่มเติมภาพ และแผนที่เข้าไปให้เห็นเด่นชัด ชวนอ่าน ทำให้ผู้อ่านลำดับเหตุการณ์ได้ชัดเจนขึ้น

คณะกรรมการระดับชาติเตรียมงานประกาศสถาปนา และเฉลิมฉลองมรณสักขีทั้งเจ็ดแห่งสองคอนเป็นบุญราศีแห่งประเทศไทยพิจารณาเห็นว่าประวัติเหตุการณ์ที่ได้ถูกรวบรวมเป็นเล่มเกี่ยวกับมรณสักขีทั้งเจ็ดโดย นาวาเอกไมตรี ไตรภพ เป็นเอกสารที่เหมาะสมใน

ขณะนี้สำหรับเป็นบรรทัดฐาน นำมาเรียบเรียงปรับปรุงใหม่ เพื่อพิมพ์แจกจ่ายโอกาสเฉลิมฉลองครั้งนี้ คณะกรรมการจัดงานจึงขออนุญาตจาก นาวาเอกไมตรี ไตรภพ และได้มอบให้ **อาจารย์ประคิณ ชุมสาย ณ อยุธยา** กับ **คุณพ่อสำราญ วงศ์เสงี่ยม** ตรวจแก้ไข และปรับปรุงขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการและผู้อ่านขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนในการสอบถาม ค้นคว้า นำเหตุการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับบุญราศีทั้งเจ็ดแห่งประเทศไทยมาบันทึกไว้ และจัดเป็นรูปเล่มให้พวกเราและชนรุ่นหลังได้อ่าน ได้รู้และเล่าสืบต่อกันไปเป็นเกียรติประวัติของพระศาสนจักรในประเทศไทยของเรา

ท่านผู้อ่านและคริสตชนที่นับถือทุกท่าน ความเชื่อแท้ และการยึดถือปฏิบัติตามความเชื่อจนวาระสุดท้ายจะทำให้พวกเราได้รับความรอด บ่อย ๆ ครั้งความเชื่อตามหลักศาสนาเรียกร้อง การพลีกรรม การฝืนน้ำใจ ความอยากความใคร่ตามประสามนุษย์ที่มีเนื้อมีหนัง และบางครั้งเราต้องตัดสินด้วยความเด็ดเดี่ยวว่าจะเลือกเอาร่างกาย หรือเอาจิตวิญญาณ เลือกเอาความอยู่รอดในโลกนี้ หรือเอาสวรรค์นิรันดร ท่านบุญราศีทั้งเจ็ดได้ให้แบบฉบับอันดีเยี่ยมแก่พวกเราในการตัดสินใจขั้นเด็ดขาดเกี่ยวกับความเชื่อมั่น เพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร

ในโอกาสประกาศสถาปนามรณสักขีทั้งเจ็ดท่านเป็นบุญราศีแห่งประเทศไทยนี้ พระสันตะปาปา จอห์นปอล ที่ 2 ได้เน้นหนักให้คริสตชนรักษาความเชื่อให้มั่นคง พยายามเจริญชีวิตทุกวันตามฐานะของตนให้สอดคล้องกับความเชื่อตามจิตตารมณ์แห่งพระวรสารอย่างแท้จริงในสังคมที่ตนเองอยู่และเกี่ยวข้อง เพื่อเป็นประจักษ์พยานความรักของพระบุตรผู้ยอมถ่อมองค์ลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เจริญชีวิตท่ามกลางมนุษย์ และพลีพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับทุกคน ยืนยันพระวรสารของพระองค์ผู้ทรงเป็นหนทาง ความจริง และชีวิต

หวังว่าหนังสือเล่มที่ท่านถืออยู่ในมือนี้จะให้ความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เป็นต้นเหตุแห่งการสถาปนาบุญราศีทั้งเจ็ดท่านแห่งประเทศไทย และคงจะกระตุ้นความเชื่อของหลายท่านให้กล้าแข็งมั่นคงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อต้องประสบความยากลำบาก เพราะถ้าเราไว้ใจในพระเจ้าและเมื่อพระเจ้าอยู่กับเราจริง ๆ แล้ว เหตุการณ์ใหญ่น้อยทั้งหลายในโลกอันน่าสงสารนี้ก็ไม่น่าจะทำให้เราหวั่นไหวได้เลย

ด้วยความรักในพระคริสตเจ้า

(+ ลอเรนซ์ คายน์ แสนพลอ่อน)

พระอัครสังฆราช ประมุขอัครสังฆมณฑลท่าแร่-หนองแสง

บุญราศีทั้งเจ็ดแห่งประเทศไทย
ผู้ยินดีพลีชีพเพื่อยืนยันความเชื่อ
ในพระศาสนาคาทอลิก
ที่
บ้านสองคอน

1. ความนำ

ในประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรคาทอลิกนับแต่เริ่มคริสตศักราช หรือประมาณ 2,000 ปีมาแล้วเป็นต้นมา ปรากฏว่ามีคริสตชนจำนวนมากที่ถูกเบียดเบียนบีบบังคับให้ละทิ้งพระศาสนาได้ยอมตายโดยไม่ยอมเปลี่ยนแปรความยึดมั่นและความจงรักภักดีในองค์พระเจ้า ซึ่งทางพระศาสนจักรคาทอลิกถือว่า "ท่านผู้ใดยอมตายเพื่อความยึดมั่นในพระเจ้า ไม่ยอมละทิ้งความเชื่อในพระศาสนาคาทอลิก ไม่ยอมแปรเปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่นตามที่ผู้เบียดเบียนบีบบังคับแล้วไซร้ ท่านผู้นั้นเป็น "วีรชน" ของชาวคาทอลิก พระศาสนจักรคาทอลิกได้เทิดเกียรติท่านผู้นั้นเป็น "บุญราศี" (Blessed) หรือ "นักบุญ" (Saint) ที่เป็น "มรณสักขี" (Martyr) ด้วย" มรณสักขีเหล่านี้มีหลายชาติหลายภาษา ได้รับทรมานและถูกประหารชีวิตในที่สุดในลักษณะต่างกัน

ประเทศไทยเราเพิ่งมีมรณสักขีเป็นครั้งแรก ข้ารับใช้ของพระเจ้าซึ่งเป็นชาวไทยคาทอลิกมีจำนวนถึง 7 คน ได้เต็มใจยอมสละชีพของตนเพื่อยืนยันความเชื่อในองค์พระเจ้าในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อปลายปี ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 หรือเกือบ 50 ปีมาแล้ว ซึ่งพระศาสนจักรคาทอลิกประกาศเทิดเกียรติบุคคลเหล่านี้เป็น **"บุญราศี"** ในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1989/พ.ศ. 2532 นี้ ☼

2. "บ้านสองคอน" สถานที่เกิดเหตุ

"บ้านสองคอน" เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ แต่เดิมขึ้นอยู่กับอำเภอมุกดาหาร จังหวัดนครพนม ครั้นเมื่อทางราชการได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเขตการปกครองเสียใหม่ ยกอำเภอมุกดาหารขึ้นเป็น "จังหวัดมุกดาหาร" หมู่บ้านสองคอนได้เปลี่ยนมาขึ้นอยู่กับ "กิ่งอำเภอหว้านใหญ่" จังหวัดมุกดาหารตั้งแต่บัดนั้น

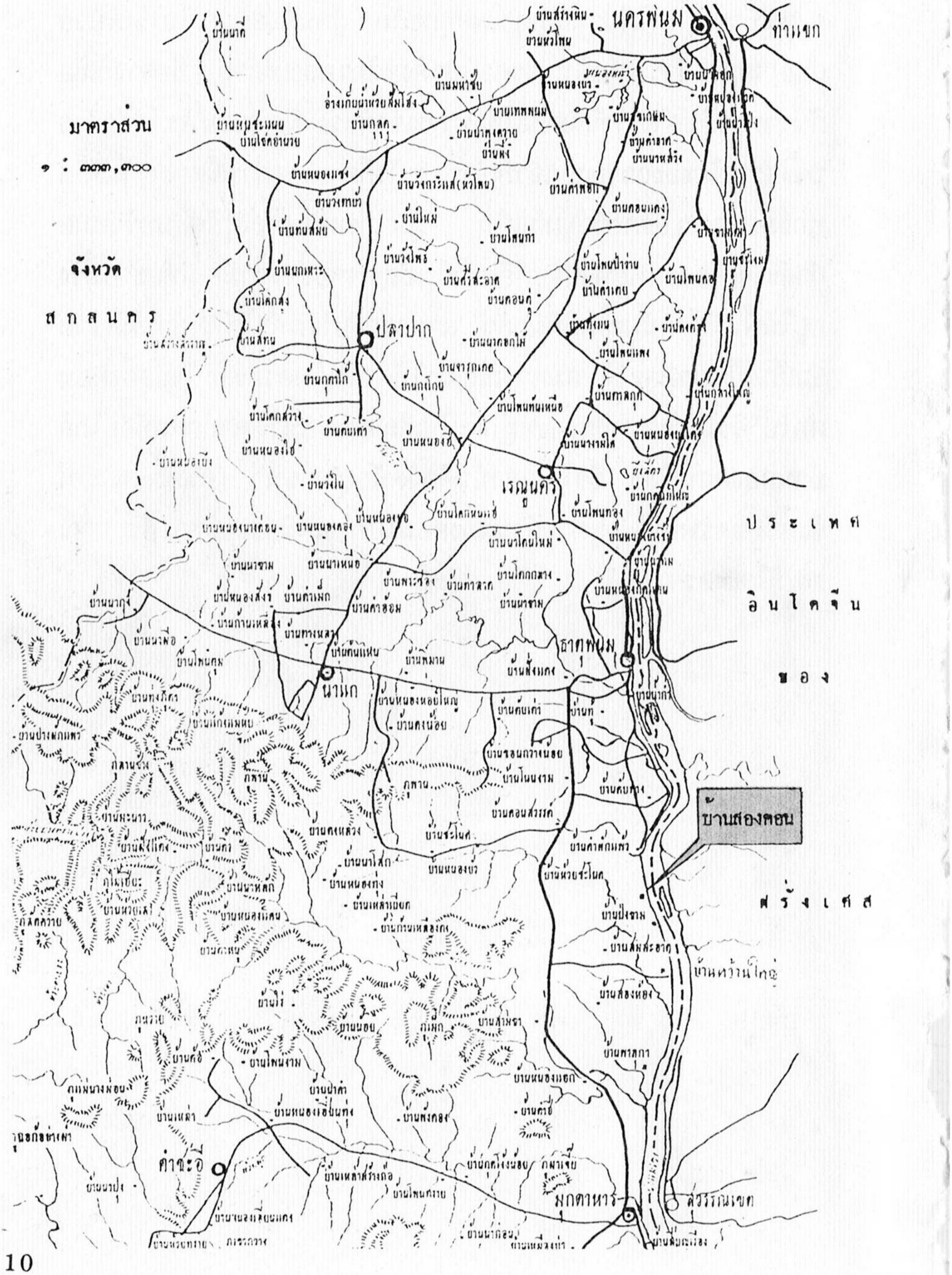
หมู่บ้านสองคอนตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขงลงไปทางใต้ของอำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ห่างประมาณ 30 กิโลเมตร และอยู่เหนือที่ตั้งตัวจังหวัดมุกดาหารประมาณ 30 กิโลเมตรเช่นกัน พื้นที่โดยทั่วไปเป็นที่ราบชายฝั่งแม่น้ำโขง เหมาะแก่การเพาะปลูกพืชไร่และทำนา พื้นที่ส่วนในเข้ามาบางส่วนเป็นเนินเตี้ย ๆ การคมนาคมแต่เดิมอาศัยการเดินทางโดยทางเรือตามลำแม่น้ำโขงเป็นหลัก ปัจจุบันมีทางหลวงชั้นดีเชื่อมระหว่างตัวจังหวัดนครพนม ผ่านอำเภอธาตุพนม ถึงจังหวัดมุกดาหาร จากทางหลวงที่แยกเข้ากิ่งอำเภอหว้านใหญ่ มีถนนแยกเข้าถึงบ้านสองคอน สามารถใช้เป็นเส้นทางรถสัญจรได้ตลอดปี นอกจากนี้ยังมีทางหลวงชนบทแยกจากทางหลวงระหว่างจังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร เข้าสู่บ้านสองคอนทางด้านเหนือของหมู่บ้านได้อีกทางหนึ่งด้วย

หมู่บ้านนี้ได้ชื่อว่า "บ้านสองคอน" เนื่องจากในลำแม่น้ำโขงตอนหน้าหมู่บ้านมีแก่งหรือโขดหิน มีร่องน้ำลึกที่เรือสามารถใช้เป็นช่องทางผ่านขึ้นล่องได้อยู่ 2 ร่องน้ำ ร่องน้ำนี้ภาษาพื้นเมืองเรียกว่า "คอน" จึงตั้งชื่อหมู่บ้านนี้ว่า บ้านสองคอน

แต่เดิมพื้นที่บริเวณบ้านสองคอนเป็นที่รกร้างว่างเปล่า เมื่อประมาณปี ค.ศ. 1882/พ.ศ. 2425 หรือราว 100 กว่าปีมาแล้ว ขุนอินทร์ หรือ ขุนไทย จากบ้านนาคำน้ำก่ำ (หรือบ้านน้ำก่ำ) อำเภอธาตุพนม

จังหวัดนครพนม ได้พาพวกพ้องมาตั้งหลักแหล่งทำไร่ทำนาอยู่ที่หมู่บ้านนี้ ตั้งหมู่บ้านอยู่ได้ไม่นานเกิดอาเพศทุกขภัย ผู้คนไม่สบายเจ็บไข้ได้ป่วย เกิดความระส่ำระสายในบรรดาผู้มาตั้งหลักแหล่งเหล่านี้ ซึ่งต่างก็เชื่อกันว่าทุกขภัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นเพราะเจ้าที่แรง ผีดุ แต่แม้จะได้ทำการบวงสรวงจัดของถวายเซ่นเจ้าที่เจ้าทางแล้วก็ตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ดีขึ้น ทุกขภัยต่าง ๆ ยังคงมีอยู่เช่นเดิม ผู้มาตั้งหลักแหล่งรู้สึกสิ้นหวังหมดกำลังใจ คิดจะอพยพไปอยู่ที่อื่น ก็บังเอิญทราบข่าวว่ามีคุณพ่อชาวฝรั่งอยู่ในพื้นที่ภาคนั้นเป็นผู้ที่ผีกลัว สามารถขับไล่ผีทำให้หมู่บ้านมีความร่มเย็นเป็นปกติสุขได้ สมควรเชิญมาให้ความคุ้มครองแก่บ้านสองคอนต่อไป จึงได้ส่งสมาชิกของหมู่บ้านไปเชิญคุณพ่อที่วัดคาทอลิกที่อยู่ใกล้บ้านสองคอนที่สุด ซึ่งในเวลานั้นคือวัดนักบุญอันนา (หนองแสง) ที่จังหวัดนครพนม อยู่ห่างบ้านสองคอนไปทางเหนือระยะทางประมาณ 70 กิโลเมตร ☼

แผนที่แสดงที่ตั้งบ้านสองคอน และหมู่บ้านใกล้เคียงที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์

3. พระศาสนจักรคาทอลิกที่บ้านสองคอน

เมื่อคุณพ่อได้รับเชิญ ท่านได้เดินทางมาบ้านสองคอนทันที ตามประวัติพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทยเมื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ในภาคอีสาน บันทึกไว้ว่าคุณพ่อได้มาที่บ้านสองคอนเมื่อปี ค.ศ. 1887/พ.ศ. 2430 ชาวบ้านสองคอนได้เล่าสืบต่อกันมาว่าคุณพ่อองค์แรกที่มาอยู่ที่หมู่บ้านชื่อ "คุณพ่อซาเวียร์" ซึ่งน่าจะเป็น "คุณพ่อซาเวียร์ เกโก" นับเป็นพระสงฆ์องค์แรกที่มาบุกเบิกก่อตั้งพระศาสนจักรคาทอลิกขึ้นที่หมู่บ้านแห่งนี้

ปรากฏว่าด้วยความช่วยเหลือและคำชี้แนะของคุณพ่อเกโก เหตุการณ์เลวร้ายต่าง ๆ ก็สูญสิ้นไป ชาวบ้านสองคอนกลับมีความเป็นปกติสุข ร่มเย็น สามารถประกอบอาชีพทำไร่ทำนาได้โดยไม่ต้องอพยพหลบหนีไปอยู่ที่อื่น ชาวบ้านสองคอนมีความเป็นปึกแผ่นทวีจำนวนมากขึ้น และได้กลับใจเปลี่ยนมานับถือพระศาสนาคาทอลิกทั้งหมู่บ้านในเวลาต่อมา

ในระยะใกล้กันนี้ได้มีคนพวกอื่นอพยพมาขอตั้งหลักแหล่งอยู่ที่บ้านสองคอนด้วย เช่น พวกที่เข้าสังคมไม่ได้ ไม่เป็นที่ปรารถนาของสังคม เพราะถูกประณามว่าเป็นพวก "ผีปอบ" ซึ่งชาวบ้านรังเกียจดูถูกเหยียดหยามและขับไล่ออกมาจากหมู่บ้านอื่น รวมทั้งพวกทาสที่คุณพ่อไถ่ถอนออกมาด้วย คาดว่าชาวบ้านสองคอนในขณะนั้นมีอยู่ประมาณเกือบ 50 คน คุณพ่อได้สร้างวัดหรือโรงสวดขึ้นกลางหมู่บ้าน 1 หลัง

ชาวบ้านเกิดบุตรหลานทวีจำนวนขึ้น บ้านสองคอนได้แผ่ขยายมีความเป็นปึกแผ่นเจริญขึ้นตามลำดับ ตามรายงานของพระสังฆราชกืออาส์ พระสังฆราชองค์แรกของมิสซังลาวในโอกาสฉลอง 25 ปี ของพระศาสนจักรภาคอีสาน เมื่อปี ค.ศ. 1907/พ.ศ. 2450 บันทึกว่า หมู่บ้าน

สองคอนมีคาทอลิกเกือบ 200 คน คุณพ่อได้ตั้งศาสนนามวัดสองคอนว่า "วัดแม่พระไถ่ทาส" และยังคงใช้ศาสนนามนี้ต่อมาจนปัจจุบันนี้

ปี ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 บ้านสองคอนมีคาทอลิกประมาณ 500-600 คน กลางหมู่บ้านใกล้ฝั่งแม่น้ำโขงมีวัดแม่พระไถ่ทาส มีบ้านพักพระสงฆ์ บ้านพักซิสเตอร์ และมีโรงเรียนของวัด พระสงฆ์ประจำวัดมีองค์เดียว ชื่อคุณพ่อเปาโล ฟีเก เป็นพระสงฆ์ชาวฝรั่งเศส คณะมิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีส ท่านได้รับแต่งตั้งจากพระสังฆราชแกว็งให้มาดูแลคาทอลิกชาวสองคอน ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1925/พ.ศ. 2468 มีซิสเตอร์ประจำ 2 รูป คือ ซิสเตอร์อักแนส พิลา (สุภีร์) ทิพย์สุข (มาประจำบ้านสองคอนเมื่อปี ค.ศ. 1932/พ.ศ. 2475) และซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง (สีคำพอง) (มาประจำบ้านสองคอน ปี ค.ศ. 1938/พ.ศ. 2481) ทั้ง 2 รูป มาจากอารามเชียงหวาง ประเทศลาว สำหรับโรงเรียนของวัดมีครูฟิลิป สีฟอง อ่อนพิทักษ์ เป็นครูใหญ่ มีซิสเตอร์ทั้ง 2 รูป กับชายชาวบ้านสองคอนอีก 1 คน เป็นครูน้อย ในปี ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 ได้เกิดเหตุการณ์ระทึกใจขึ้นที่หมู่บ้านสองคอนนี้ ซึ่งจะจารึกเป็นประวัติศาสตร์ พระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทยสืบต่อไป ☼

4. สงครามโลกครั้งที่ 2, กรณีพิพาทเรื่องพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินโดจีนของฝรั่งเศส และผลกระทบต่อพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย

ปี ค.ศ. 1939/พ.ศ. 2482 เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ขึ้นในทวีปยุโรป ระหว่างประเทศเยอรมนี และประเทศอิตาลี ฝ่ายหนึ่ง กับฝ่ายสัมพันธมิตร มีประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และโซเวียตรัสเซีย อีกฝ่ายหนึ่ง ในช่วงเวลานั้นประเทศไทยกับประเทศฝรั่งเศสก็กำลังมีการเจรจาทำความตกลงเรื่องพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินโดจีนของฝรั่งเศสติดพันกันอยู่และไม่สามารถตกลงกันได้ มีการกระทบกระทั่งกันบริเวณชายแดนติดต่อกันรุนแรงขึ้นทุกทีจนในที่สุดได้ใช้กำลังรบเข้าตัดสินปัญหากันเมื่อปี ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 กรณีพิพาทได้ยุติลงเมื่อต้นปี ค.ศ. 1941/พ.ศ. 2484 โดยการไกล่เกลี่ยของประเทศญี่ปุ่น ต่อมาปลายปีเดียวกันประเทศญี่ปุ่นได้เปิดฉากสงครามมหาเอเซียบูรพากับฝ่ายสัมพันธมิตรขึ้นอีกแนวรบหนึ่ง และได้บีบบังคับให้ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นฝ่ายประเทศญี่ปุ่น และประเทศเยอรมนี เพื่อรบกับฝ่ายสัมพันธมิตรด้วย สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงในปี ค.ศ. 1944/พ.ศ. 2487 ประเทศเยอรมนีและประเทศญี่ปุ่นเป็นฝ่ายแพ้สงคราม ส่วนประเทศไทยไม่ตกเป็นผู้แพ้สงครามด้วย เนื่องจากถูกบีบบังคับให้เข้าร่วมรบดังกล่าวแล้ว

ช่วงเวลาที่รัฐบาลประเทศไทยกับรัฐบาลประเทศฝรั่งเศส กำลังเจรจาปัญหากันอยู่ และได้มีการสู้รบกันเนื่องจากปัญหาเรื่องพรมแดนดังกล่าวแล้วนั้น เป็นช่วงเวลาที่ประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่มีความ

เคียดแค้นเกลียดชังประเทศฝรั่งเศสและชาวฝรั่งเศสอย่างรุนแรง ความเคียดแค้นชิงชังนี้ได้สะสมคุกรุ่นอยู่ในจิตใจคนไทยมานาน เนื่องจากประเทศฝรั่งเศสได้อาศัยความเป็นประเทศมหาอำนาจของตนยึดเอาดินแดนของประเทศไทยไปเป็นของประเทศอินโดจีนในอาณัติของฝรั่งเศส ทำให้ไทยต้องเสียดินแดนสามจังหวัดคือ ศรีโสภณ เสียมราช และพระตะบอง และยังต้องจ่ายค่าชดเชยเป็นเงินจำนวนมากอีกด้วย

แม้ว่าพระศาสนาคาทอลิกจะเป็นศาสนาสากล มีผู้นับถือเลื่อมใสศรัทธาอยู่ทั่วโลก มิได้เป็นศาสนาของชาติใดประเทศใดโดยเฉพาะก็ตาม แต่เนื่องจากประเทศไทยเราเมื่อพระศาสนาคาทอลิกเริ่มแพร่ขยายมาถึงเมื่อหลายร้อยปีมาแล้วนั้น พระธรรมทูตชาวฝรั่งเศสมีบทบาทมาแต่แรกเริ่มและเพิ่มจำนวนทวีมากขึ้นตามพระศาสนจักรคาทอลิกที่แผ่ขยายกว้างขวางออกไป มีพระสงฆ์ชาวฝรั่งเศสประจำอยู่เกือบทุกวัดทั่วประเทศ ทำให้ประชาชนชาวไทยทั่วไปที่มิใช่คาทอลิก โดยเฉพาะผู้ที่อยู่หัวเมืองห่างไกลต่างเข้าใจผิดไปเป็นว่าพระศาสนาคาทอลิกเป็น “ศาสนาของพวกฝรั่งเศส” ทำให้พลอยเกลียดชังพระศาสนาคาทอลิกและชาวไทยที่นับถือศาสนาคาทอลิกไปด้วย ช่วงเวลาที่เกิดกรณีพิพาทเรื่องพรมแดน ฯ เป็นช่วงเวลาที่ประชาชนชาวไทยตื่นตัวเรื่องชาตินิยมและความรักชาติอย่างมาก ได้มีการรณรงค์ต่อต้านเพื่อลบล้างอารยธรรมของฝรั่งเศส และมีการต่อต้านเบียดเบียนเพื่อล้มล้างพระศาสนาคาทอลิกตามความเข้าใจผิดว่าเป็นศาสนาของพวกฝรั่งเศสไปด้วย เป็นผลให้วัดวาอารามหลายแห่งถูกปิดและถูกทำลาย ก่อความหวาดหวั่นต่อชาวไทยคาทอลิกทั่วไปโดยเฉพาะในพื้นที่ที่ห่างไกลความเจริญ

สำหรับมิสซังอีสานซึ่งอยู่ห่างไกลและเป็นพื้นที่อยู่ใกล้แนวชายแดนที่มีการพิพาท เมื่อพระสังฆราชแกว็งแห่งมิสซังอีสานเห็นว่าเหตุการณ์ได้ทวีความตึงเครียดขึ้นทุกขณะ จึงได้แต่งตั้งให้คุณพ่อศรีนวล ศรีวรกุล

พระสงฆ์ชาวไทยเป็นอุปสังฆราช ปกครองดูแลมิสซังอีสานแทนท่าน เนื่องจากได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าท่านจะต้องถูกขับออกนอกราชอาณาจักรพร้อมกับพระธรรมทูตต่างชาติเป็นแน่

ต่อมาทางราชการได้ส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจไปประจำตามหมู่บ้านสำคัญ ๆ ตลอดแนวชายแดนประเทศไทย-ประเทศอินโดจีนของฝรั่งเศส สำหรับหมู่บ้านสองคอนมีตำรวจชุดคุ้มครองหมู่บ้านมาประจำอยู่จำนวน 6 นายมีอาวุธปืนครบมือ ประกอบด้วยตำรวจลือ เมืองโคตร (เข้าใจว่ามียศเป็นจ่านายสิบตำรวจ) เป็นหัวหน้า มีพลตำรวจคูณ, พลตำรวจคำศรี, พลตำรวจวิจิตร, พลตำรวจเพ็ง และพลตำรวจคำใส เป็นลูกหมู่ พักอาศัยที่บ้านทางทิศใต้ของหมู่บ้าน ต่อมาได้ย้ายเข้ามาตั้งค่ายพักแรมในหมู่บ้าน ตำรวจลือมีความเกลียดชังพระศาสนาคาทอลิกและผู้นับถือศาสนาคาทอลิกอย่างเข้ากระดูกดำ ได้เริ่มเบียดเบียนทันทีด้วยการเรียกชาวบ้านมาประชุมประกาศห้ามชาวบ้านนับถือศาสนาคริสต์ของชาวฝรั่งเศสต่อไป และให้มานับถือศาสนาพุทธซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติไทยแทน ผู้ใดฝ่าฝืนจะมีโทษหนัก ตำรวจลือประชุมประกาศหลายครั้งแต่ชาวบ้านสองคอนไม่สนใจ ขณะนั้นยังมีคุณพ่อเปาโล ฟิเก อยู่ประจำวัดและเป็นหลักของชาวบ้านอยู่

เหตุการณ์บ้านเมืองทวีความตึงเครียดและคับขันขึ้นทุกขณะ วันที่ 29 พฤศจิกายน ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 เวลาเย็น มีเจ้าหน้าที่จากอำเภอมุกดาหาร ประมาณ 10 คน มาพบคุณพ่อฟิเก ที่บ้านสองคอน แจ้งคำสั่งให้คุณพ่อเดินทางออกไปจากราชอาณาจักรโดยเร็วที่สุด และห้ามคุณพ่อติดต่อพูดคุยกับชาวบ้านด้วย อย่างไรก็ตาม นายจี ว่องไว ขณะนั้นเป็นเด็กวัด อายุประมาณ 12 ปี ได้เล่าภายหลังว่า ครูสีฟอง อ่อนพิทักษ์ ครูใหญ่โรงเรียนของวัดได้มาพบนายจีมอบจดหมายให้ไปส่งให้คุณพ่อเจ้าวัด 1 ฉบับ กำชับให้ซ่อนจดหมายในกางเกงให้มิดชิด ไม่ทราบว่า

จดหมายของครูสีฟอง มีใจความว่าอย่างไร เข้าใจว่าครูสีฟอง คงแจ้งให้คุณพ่อทราบว่าเขาจะดูแลคาทอลิกชาวสองคอนแทนคุณพ่อเพื่อให้คุณพ่อคลายความวิตกห่วงใย ในวันรุ่งขึ้นหลังจากคุณพ่อฟิเก ถวายมิสซาแล้วได้ลงเรือข้ามแม่น้ำโขงไปยังบ้านแก่งกะเบาที่ฝั่งลาว มีเรือไปส่ง 2 ลำ คุณพ่อไม่ได้นำสมบัติของวัดติดตัวไปด้วยเลย ชาวสองคอนรู้สึกเสียใจ และหดหู่ใจในการจากไปของคุณพ่อ บางคนถึงกับร้องไห้ ส่วนคุณพ่อเองมีผู้เล่าว่าก็มีความเสียใจ สีหน้าสลดเพราะห่วงใยชาวบ้านมาก

หมู่บ้านสองคอนเป็นหมู่บ้านคาทอลิกเล็ก ๆ ตั้งอยู่ห่างไกลหมู่บ้านคาทอลิกอื่น หมู่บ้านคาทอลิกที่อยู่ใกล้ที่สุดกับสองคอนในขณะนั้นคือหมู่บ้านคาทอลิกวัดหนองแสง (จ.นครพนม) อยู่ห่างออกไปทางทิศเหนือระยะทางไกลถึงประมาณ 70 กิโลเมตร การติดต่อต้องใช้เวลาหลายวัน ในยามคับขันเช่นนี้หมู่บ้านสองคอนจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง ไกลหู ไกลตา ไม่มีที่พึ่งที่ปรึกษา ไม่มีมิสซา และไม่มีศีลศักดิ์สิทธิ์อีกแล้ว

เมื่อขาดคุณพ่อฟิเก เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดคุ้มครองหมู่บ้านสองคอนก็เพิ่มการบีบบังคับชาวบ้านหนักยิ่งขึ้น แต่ไม่สามารถเอาชนะชาวบ้านได้เนื่องจากยังมีครูสีฟอง อ่อนพิทักษ์ ครูใหญ่โรงเรียนของวัดเป็นหลักยึดเหนี่ยวของชาวบ้านอยู่ ชาวบ้านสองคอนยังมีความอบอุ่นใจที่ยังมีซิสเตอร์ทั้งสองและครูสีฟอง เป็นผู้นำที่เข้มแข็ง จากคำบอกเล่าของชาวบ้านหลายคน เช่น นายเปาโลเที่ยง ว่องไว ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านสองคอนในขณะนั้น ตลอดจนเพื่อนฝูงและลูกศิษย์ได้ความว่า ครูสีฟอง เป็นคนดีเลื่อมใสศรัทธาในพระศาสนา มีนิสัยสุภาพอ่อนโยน ใจคอเยือกเย็นมีความโอบอ้อมอารีต่อทุกคนทั้งชาวคาทอลิกและต่อผู้อื่น เป็นคนตรงไปตรงมา ซื่อจนน่าห่วงว่าจะตกเป็นเหยื่อของคนที่ไร้ศีลธรรม ในการ

สอนนักเรียนเขาทุ่มเททั้งกายและใจ เป็นคนตรงต่อเวลา ซื่อตรงต่อหน้าที่ นอกจากสอนหนังสือแล้วยังสอนวิชาชีพ เช่น การตัดเย็บเสื้อผ้า และสอนคำสอน กับช่วยดูแลวัดด้วย ทุกคนให้ความเคารพนับถือเขารองลงมาจากคุณพ่อเจ้าวัดและเรียกเขาว่า “พ่อครู” เรียกภรรยาของเขาว่า “แม่” ครูสีฟองแสดงตัวเป็นหัวหน้าชาวคาทอลิกบ้านสองคอนแทนคุณพ่ออย่างไม่หวั่นเกรงผู้ใด ให้กำลังใจชาวบ้านให้มีความมั่นคงในความเชื่อ และเป็นที่ปรึกษาของซิสเตอร์ทั้งสอง วันอาทิตย์ครูสีฟองจะตีระฆังเรียกชาวบ้านให้เข้าวัดสวดภาวนา พฤติการณ์ของครูสีฟองอยู่ในสายตาพวกตำรวจตลอดเวลา ทำให้ตำรวจลือเข้าใจและแน่ใจว่าครูสีฟอง และซิสเตอร์ทั้ง 2 รูป เป็นหัวหน้าคอยกระตุ้น จูงใจและชักนำชาวบ้าน ชาวบ้านจึงไม่ยอมทิ้งพระศาสนาคาทอลิก ตำรวจลือจึงได้ตกลงใจจะกำจัดครูสีฟองเป็นคนแรก โดยเชื่อว่าจะทำให้สามารถกำหราบข่มขู่ชาวบ้านให้ละทิ้งพระศาสนาคาทอลิกได้สำเร็จ ☼

5. ครูฟิลิป สีฟอง อ่อนพิทักษ์ มรณสักขีองค์แรกของประเทศไทย และองค์ที่ 1 ของบ้านสองคอน

ครูสีฟอง อ่อนพิทักษ์ เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดคุ้มครองหมู่บ้านทำการกดขี่ข่มเหงบีบคั้นจิตใจ ข่มขู่ชาวบ้านหนักขึ้นทุกที ตลอดทั้งบังคับหญิงสาวชาวบ้านให้ยอมเป็นภรรยาของตน เช่นในกรณีของนางสาวพาดี ว่องไว เป็นการทำเกินกว่าเหตุและเป็นการกระทำผิด ครูสีฟองจึงเขียนจดหมายแจ้งพฤติการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ไปยังเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่อำเภอมุกดาหาร ซึ่งเชื่อถือและไว้เนื้อเชื่อใจครูสีฟอง แต่จะด้วยเหตุใดไม่ปรากฏ จดหมายแทนที่จะถึงมือเจ้าหน้าที่บ้านเมืองกลับตกไปอยู่ในมือตำรวจชุดนี้ ตำรวจลือจึงตัดสินใจจะรีบกำจัดครูสีฟองโดยเร็วที่สุด

ในการทำหน้าที่เป็นหัวหน้าชาวคาทอลิกบ้านสองคอน และปกป้องคุ้มครองชาวบ้านครั้งนี้ ครูสีฟอง รู้ตัวดีว่าตำรวจลือและพวกปองร้าย ได้เคยปรารภกับผู้ใกล้ชิดว่า “เรานี่เห็นจะต้องตายเพราะเรื่องนี้เป็นแน่”

วันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 ตำรวจชื่อหน่อ จากอำเภอมุกดาหารได้มาพบตำรวจลือที่บ้านสองคอน จากนั้นทั้งสองคนได้ไปพบครูสีฟอง แจ้งว่านายอำเภอมุกดาหารสั่งให้ครูสีฟองไปพบด่วน โดยนำจดหมายปลอมจากนายอำเภอที่ตนเขียนขึ้นเองไปมอบให้ครูสีฟองด้วย ชาวบ้านที่ทราบเรื่องเกรงว่าครูสีฟองจะได้รับอันตราย ได้ท้วงติงห้ามปรามไว้ แต่ครูสีฟองได้ตัดสินใจไปพบนายอำเภอและได้ออกเดินทางจากบ้านสองคอนในวันนั้นเวลาประมาณบ่ายสามโมง โดยครูสีฟองขี่จักรยานสองล้อของตนไปกับตำรวจทั้งสองคน

ครูสีฟอง และพวกตำรวจแวะพักที่บ้านป่งขาม (ห่างบ้านสองคอน

มาทางใต้ราว 2-3 กิโลเมตร) ชั่วครู่ มีชาวบ้านมาพูดจาแสดงความห่วงใยทักท้วงไม่ให้ครูสีฟองเดินทางต่อไป เกรงจะได้รับอันตราย แต่ครูสีฟองไม่เชื่อฟังได้เดินทางต่อไปถึงบ้านหว้านใหญ่ (ห่างบ้านสองคอนประมาณ 5 กิโลเมตร ใต้บ้านป่งขามลงมา) ในตอนเย็น คืนนั้นครูสีฟองและพวกตำรวจได้พักค้างแรมที่บ้านหว้านใหญ่นี้

รุ่งขึ้น วันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 ก่อนออกเดินทางต่อไปพวกตำรวจขอให้ครูสีฟองเดินไปกับพวกตน ครูสีฟองจึงฝากจักรยานของตนไว้กับนายดำ ชาวบ้านสองคอน ซึ่งบังเอิญมาที่บ้านหว้านใหญ่ นายดำขี่จักรยานไม่เป็นจึงได้จูงจักรยานกลับมาบ้านสองคอน

ทั้งหมดได้เดินทางต่อไปจนถึงบ้านพาลุกา (ห่างบ้านสองคอนประมาณ 15-16 กิโลเมตร) ในตอนเย็น พวกตำรวจได้หยุดพัก มีการต้มไก่กินและดื่มเหล้า แล้วออกเดินทางต่อไปถึงห้วยตุ้มนก (อยู่ทางใต้บ้านพาลุกา) ใกล้ค่ำวันนั้นเอง ขณะข้ามห้วยตุ้มนก ตำรวจลือได้ยิงครูสีฟอง

เหตุการณ์ขณะพวกตำรวจสังหารครูสีฟอง และการจัดการศพประมวลตามคำบอกเล่าของผู้เห็นได้ดังนี้

- **นายมีคาแอล สีทน ว่องไว** ชาวบ้านสองคอน ทราบข่าวว่าครูสีฟองถูกฆ่าแน่แล้ว ภายหลังเกิดเหตุราว 2 อาทิตย์ เมื่อนายสีทนไปธุระที่บ้านพาลุกา ได้ไต่ถามญาติของตนที่อยู่ที่นั่นถึงเรื่องนี้ ญาติเล่าว่าในวันนั้นได้ยินเสียงปืนตอนหัวค่ำ และมีชาวบ้านบางคนร่วมเล่าด้วยว่าครูสีฟอง ถูกยิง 2 นัด นัดหนึ่งถูกใต้อกขวา ไม่ตายทันที ได้ร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวดว่า “นายลือ ทำไมทำอย่างนี้ ฆ่าผมทำไม” แล้วทำเครื่องหมายสำคัญมหากางเขน ตำรวจลือเห็นเช่นนั้นจึงพูดเยาะเย้ยว่า “มึงแน่จริงรึ มีคาถาอาคมอะไร คาถาวิชาพรหมสี่ทิศจะช่วยมึงได้ให้มันรู้ไป” ตำรวจลือ พูดเช่นนี้เพราะเข้าใจว่าที่ครูสีฟองทำเครื่องหมาย

สำคัญมหากางเขนเป็นการร่ายคาถาอาคมป้องกันตัว แล้วตำรวจลือได้ยิงซ้ำอีก 1 นัด ถูกตรงหัวใจ ครูสีฟองขาดใจตายทันที ตำรวจลือได้ใช้พานท้ายปืนทุบศีรษะครูสีฟองซ้ำอีกด้วย ชาวบ้านเล่าว่าพวกตำรวจได้ก่อไฟเผากองเลือดครูสีฟอง เพื่อทำลายหลักฐาน นายสีทนได้ไปดูที่ที่ครูสีฟองถูกยิง และยังเห็นเศษกองไฟนั้นอยู่ (ขณะนายสีทนไปดูสถานที่เป็นประมาณต้นเดือนมกราคม เป็นฤดูหนาว ฝนยังไม่ตก) และได้เลยไปดูหลุมฝังศพครูสีฟองด้วย หลุมฝังศพอยู่นอกหมู่บ้านทางทิศตะวันตก มีหนามปกคลุมหลุมไว้ ซึ่งเป็นการกระทำตามธรรมเนียมและความเชื่อถือของท้องถิ่นในการฝังศพคนตายโหง (คนที่ตายเพราะถูกฆ่า) เพื่อป้องกันวิญญาณของผู้ตายไม่ให้มารังควานชาวบ้านละแวกนั้น

- **นายม้าย ใจสุข** ชาวบ้านพาลุกา ถูกพวกตำรวจบังคับให้ร่วมกับนายเทียน และนายเกน ทำการฝังศพครูสีฟอง ขณะพวกตำรวจมาตามให้ไปฝังศพเป็นเวลาประมาณ 1 ทุ่ม เดือนหงาย ตำรวจมี 2 คน คือ ตำรวจลือ และตำรวจหน่อ ตำรวจต้องทิ้งปืนไว้ที่หมู่บ้านเพราะผู้ที่ถูกบังคับให้ไปฝังศพกลัวถูกยิงหากตำรวจนำปืนไปด้วย กลุ่มที่ถูกเกณฑ์มาฝังศพนำจอบไปเล่มเดียว ช่วยกันนำศพครูสีฟองวางบนแคร่ไม้ไผ่หามออกไปทางทิศตะวันตกระยะทางประมาณ 300-400 เมตร ขณะนั้นศพยังไม่แข็ง แต่ผู้ตายสิ้นชีวิตแล้วแน่นอน ถูกยิง 2 นัด ที่ใต้อกด้านขวาและที่อกซ้ายบริเวณหัวใจ หลุมฝังศพขุดลึกราว 70 เซนติเมตร เมื่อฝังศพแล้วได้ช่วยกันนำกิ่งหนามมาปกคลุมหลุมไว้ เวลานั้นนายม้ายและพวกไม่ทราบว่าศพที่พวกตนฝังนั้นเป็นใคร ต่อมาจึงทราบว่าเป็นศพครูสีฟอง บ้านสองคอน

- **นายอิกญาซีโอ แผง ว่องไว** ชาวบ้านสองคอน เป็นคนใกล้ชิดและรับใช้พวกตำรวจชุดคุ้มครองหมู่บ้าน เมื่อทราบแน่นอนว่าครูสีฟองถูกฆ่าแล้ว ได้ไปเจรจากับตำรวจลือเพื่อนำศพครูสีฟอง ซึ่งเป็นครูของตน

มาฝังที่สุสานบ้านสองคอน แต่ตำรวจลือไม่ยอม บอกว่า "มันเป็นศพคนไม่ดี คนชั่ว กูได้ฆ่ามัน ถ้ามึงไปเอาศพมากูจะฆ่ามึงอีกคน" นายแผงไม่กล้าไปรับศพมาตามที่ตั้งใจไว้เดิม

(นายแผง ผู้นี้เป็นผู้ลอบเข้าไปในวัด เก็บภาชนะและหนังสือศักดิ์สิทธิ์ใส่หีบเก็บไว้ในห้องหลังวัด ต่อมาไม่ทราบว่าผู้ใดนำไปทิ้งแม่น้ำโขง นายแผง ได้งมพบกาลิกซ์และหนังสือมิสซาใน 2-3 ปีต่อมา)

หลังจากสังหารครูสีฟองแล้ว ตำรวจลือได้กลับมาบ้านสองคอนประมาณวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483

การเสียชีวิตของครูสีฟอง นำความเศร้าเสียใจมาสู่ชาวบ้านสองคอนเป็นอันมาก บัดนี้เสาหลักสำคัญของชาวบ้านได้ถูกโค่นลงแล้ว ความหวาดกลัวกระจายอยู่ทั่วไป ความเชื่อและความศรัทธาของชาวบ้านเริ่มสั่นคลอน ทุกคนกระทำได้เพียงสวดภาวนาอุทิศให้ครูสีฟองเท่านั้น

ศพครูสีฟอง ยังคงถูกฝังอยู่ที่บ้านพาลุกาตลอดมา โดยปราศจากผู้สนใจดูแลเพราะหวั่นกลัวตำรวจ

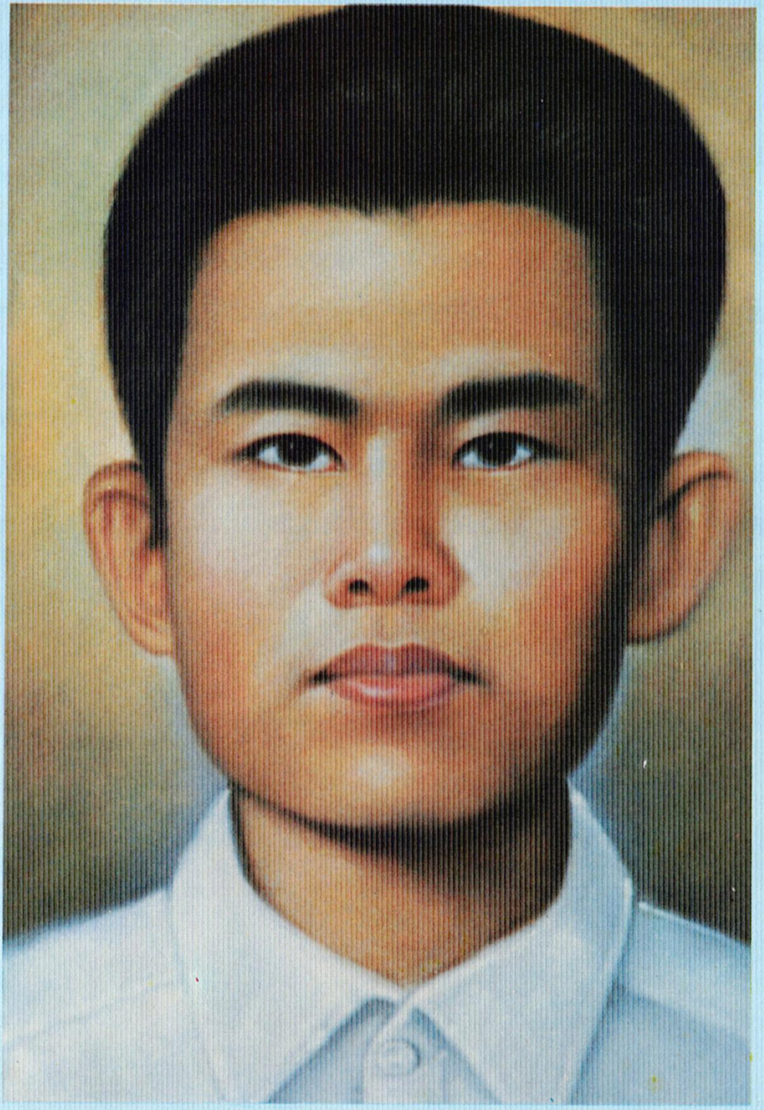
หลายปีต่อมาเมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ คลี่คลายกลับสู่สภาพปกติ วัดแม่พระไถ่ทาสบ้านสองคอนมีพระสงฆ์มาประจำอยู่ตามเดิม เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 1959/พ.ศ. 2502 คุณพ่อยังเซน เจ้าอาวาสวัดสองคอนและชาวบ้าน 4-5 คน ได้ไปที่บ้านพาลุกา สืบหาที่ฝังศพครูสีฟอง ได้ขุด ณ ที่ที่ชาวบ้านชี้ให้ลึกประมาณ 60-70 เซนติเมตร พบกระดูกครูสีฟองยังอยู่ในสภาพดีพอสมควร คุณพ่อยังเซนได้รวบรวมกระดูกครูสีฟองนำมาบรรจุไว้ในที่บรรจุ ซึ่งสร้างขึ้นใหม่ที่ป่าศักดิ์สิทธิ์ (สุสาน) บ้านสองคอน และได้เก็บรวบรวมสิ่งของอื่น ๆ ของครูสีฟอง ที่พบในหลุมศพนำมาด้วยคือ

1. นกหวีดที่ครูสีฟอง ใช้ประจำตัวขณะปฏิบัติหน้าที่ครูใหญ่ของโรงเรียน

2. แว่นตา (กระจกแว่นข้างซ้ายแตก 1 ข้าง)
3. ชิ้นส่วนของกระเป๋าเงิน
4. เงิน
5. ลูกกระดุม
6. จุกหมวก
7. ชิ้นส่วนของรองเท้า และ
8. ฟันทอง

ครูฟิลิป สีฟอง อ่อนพิทักษ์ เกิดเมื่อวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1907/พ.ศ. 2450 ที่วัดนักบุญอันนา (หนองแสง) อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม บิดาชื่อนายอินตอง เป็นครูโรงเรียนวัดหนองแสง มารดาชื่อนางเพ็ง มาจากซำเหนือ ประเทศลาว ครูสีฟองได้รับการศึกษาขั้นต้นที่โรงเรียนวัดหนองแสง เมื่อจบได้เข้าศึกษาต่อที่บ้านเณรเล็กที่บางนกแขวก ราชบุรี ขณะอายุได้ประมาณ 12-13 ปี เป็นเณรอยู่ประมาณ 3-4 ปี ก็ล้มเจ็บลง ต้องมารับการรักษาพยาบาลที่กรุงเทพ ฯ (เข้าใจว่ามารักษาตัวที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์) ขณะรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลครูคนหนึ่งมาเยี่ยม เห็นเณรสีฟองเหงาจึงชวนไปชมภาพยนตร์ ซิสเตอร์ที่โรงพยาบาลตรวจพบว่าเณรสีฟองหนีออกไปชมภาพยนตร์ ได้รายงานเรื่องผ่านคุณพ่อโชแรง ซึ่งเป็นเหรัญญิกของมิสซังกรุงเทพ ฯ ไปถึงคุณพ่ออธิการบ้านเณร คือคุณพ่อการ์ตอง เณรสีฟองจึงถูกสั่งให้พ้นสภาพเณรและส่งตัวกลับบ้าน

เมื่อกลับมาอยู่ที่วัดหนองแสง นครพนม สีฟองได้เข้าเรียนต่อชั้นมัธยมที่โรงเรียนปิยะมหาราชาลัย โรงเรียนประจำจังหวัดนครพนม จนจบชั้นมัธยม 1 ทางมิสซังขาดครูจึงได้ขอให้สีฟองมาเป็นครูของมิสซัง สีฟองจึงขอลาออกจากโรงเรียนมาเป็นครู ทางมิสซังขอให้มาสอนที่

ครูฟิลิป สีฟอง อ่อนพิทักษ์

โรงเรียนวัดสองคอน ครูสีฟองจึงได้ออกเดินทางโดยทางเรือซึ่งเป็นการเดินทางที่สะดวกที่สุดในสมัยนั้น ล่องลงมาตามลำแม่น้ำโขงมาประจำอยู่สอนที่บ้านสองคอน ตั้งแต่บัดนั้นประมาณปี ค.ศ. 1926/พ.ศ. 2469

ครูสีฟอง แต่งงานกับมารีอาทอง ชาวบ้านเชียงยืน เมื่อปี ค.ศ. 1931/พ.ศ. 2474 มีบุตรธิดารวม 5 คน

ขณะถูกสังหารครูสีฟอง มีอายุได้ 33 ปี

เมื่อครูสีฟองถูกฆ่าแล้ว นางทองได้พาลูก ๆ กลับไปอยู่บ้านที่เชียงยืน ต่อมาไม่นานได้แต่งงานใหม่กับอาจารย์กา (ทิดกา) นางทองและลูกทุกคนได้ละทิ้งพระศาสนาคาทอลิก

ครูสีฟองได้แสดงความเชื่อความมั่นคงในพระศาสนาคาทอลิกอย่างกล้าหาญ เป็นแบบอย่างและนำผู้อื่นให้มั่นคงในความเชื่อ อันเป็นสาเหตุให้ท่านต้องจบชีวิตลงด้วยความโหดร้าย นับเป็นวีรกรรมสูงส่งที่ควรแก่การยกย่องสรรเสริญเป็นอย่างยิ่ง ☼

6. มรณสักขีองค์ที่ 2 ถึงองค์ที่ 7 ของบ้านสองคอน - ประเทศไทย

เมื่อตำรวจลือ ฆ่าครูสีฟอง อ่อนพิทักษ์ แล้ว ได้คาดหมายว่าชาวคาทอลิกบ้านสองคอนจะต้องเกรงกลัวตน และต้องยอมละทิ้งพระศาสนาคาทอลิกโดยง่ายเป็นแน่ แต่เมื่อเห็นว่าชาวบ้านสองคอนแม้ว่าจะมีหลายคนเริ่มท้อถอย ไม่กล้าแสดงตัวเป็นคาทอลิกอย่างเปิดเผย หวังเอาชีวิตรอดไปวัน ๆ แต่ก็ยังมีชาวบ้านกลุ่มใหญ่ภายใต้การนำของซิสเตอร์ทั้งสองรูปที่ยังมั่นคงในความเชื่ออย่างแน่นแฟ้น ตำรวจลือโกรธมาก นายแผง ว่องไว ผู้ใกล้ชิดตำรวจเล่าว่าตำรวจลือถึงกับกล่าวว่า “ไม่กลัวตายกันหรือไง ตายไปคนแล้วนะเรื่องนี้” และคิดจะกำจัดซิสเตอร์ทั้ง 2 รูป เพื่อทำลายกลุ่มชาวคาทอลิกบ้านสองคอนมิให้หลงเหลืออีกต่อไป

บ่ายวันอาทิตย์ที่ 22 ธันวาคม ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 ตำรวจลือเรียกให้ซิสเตอร์ทั้ง 2 รูป ไปพบ ทั้งปลอบทั้งขู่ให้ละทิ้งพระศาสนาคาทอลิก เมื่อไม่ได้ผลได้เปลี่ยนมาใช้คำพูดหลอกลวงให้ซิสเตอร์เลิกสวมชุดนักบวช คิดว่าการลวงให้เลิกสวมชุดนักบวชได้เป็นการสึกจากซิสเตอร์และพวกเธอคงยอมทิ้งพระเจ้าและเลิกนับถือพระศาสนาคาทอลิกต่อไปในที่สุด ตำรวจลือ พูดว่าชุดนักบวชเป็นชุดของพวกฝรั่ง ไม่เหมาะกับคนไทย รุ่มร่าม เหมาะกับพวกฝรั่งเท่านั้น ขณะนี้อยู่ในภาวะสงครามมีการใช้กฎอัยการศึก บ้านสองคอนเป็นบริเวณชายแดนติดกับประเทศคู่สงคราม ขอให้ซิสเตอร์ถอดชุดนักบวชทิ้งเสีย หากเชื่อฟังตนจะเลิกเบียดเบียนศาสนา ซิสเตอร์อักแนส พิลา หลงเชื่อคำลวงและคำสัญญาของตำรวจที่จะเลิกเบียดเบียนศาสนาจึงตกลงยินยอมไม่สวมชุดนักบวช

กล่าวว่าเมื่อเป็นความจำเป็นตามที่ตำรวจลือกล่าว ท่านก็จะไม่สวมชุดนักบวช แต่ทั้งนี้อย่าเข้าใจว่าท่านทิ้งพระศาสนาคาทอลิกหรือทิ้งชีวิตนักบวชแล้ว

การตกลงยินยอมไม่แต่งกายชุดนักบวชนี้ ซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง ได้ให้ความเห็นต่อซิสเตอร์อักแนส พิลา ว่า ไม่ควรยินยอมเลย

การณ์ไม่เป็นไปตามที่ตำรวจลือกล่าว เมื่อซิสเตอร์ทั้ง 2 รูป ไม่สวมชุดนักบวช ตำรวจลือ กลับเกี้ยวพาราสีจะให้ซิสเตอร์อักแนส พิลา เป็นภรรยาของตน ส่วนซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง จะให้เป็นภรรยาตำรวจคนอื่น เมื่อไม่สมหวังตำรวจลือ ยิ่งทวีความเกลียดชังเคียดแค้น

ชาวบ้านสองคอนเมื่อเห็นซิสเตอร์ไม่สวมชุดนักบวชก็พลอยเกิดความท้อแท้ หมดกำลังใจไปด้วย

เมื่อเห็นว่าสามารถหลอกลวงซิสเตอร์ให้ถอดชุดนักบวชได้สำเร็จแล้ว คงจะบีบบังคับชาวบ้านให้เปลี่ยนศาสนาได้ง่ายขึ้น ตำรวจลือจึงดำเนินการขั้นรุนแรงเด็ดขาดต่อไป โดยให้ผู้ใหญ่บ้านเรียกประชุมชาวบ้านทุกคนมาที่ลานวัด ซิสเตอร์ทั้ง 2 รูป ใช้ผ้าคลุมศีรษะมาประชุมด้วย ตำรวจลือถือปืนขึ้นไปยืนอยู่บนเฉลียงวัดประกาศว่าตนได้รับคำสั่งจากทางอำเภอให้คนที่นับถือศาสนาคริสต์เปลี่ยนใจมานับถือศาสนาพุทธให้หมด จะทำลายล้างศาสนาคริสต์ในหมู่บ้านสองคอนให้หมดสิ้น นับแต่นี้ต่อไปไม่มีศาสนาคริสต์อีกแล้ว พระเป็นเจ้าตายแล้ว ทุกคนจะต้องนับถือศาสนาพุทธตั้งแต่บัดนี้ ใครไม่เชื่อฟัง ไม่ยอมทำตามให้ยืนขึ้น จะจัดการให้เป็นตัวอย่าง พูดจบก็ส่ายตามองดูว่าจะมีผู้ใดยืนขึ้นบ้างพร้อมกับส่ายปืนไปมา

ทุกคนนั่งอยู่กับที่ไม่มีผู้ใดกล้าลุกขึ้นยืน เมื่อตำรวจลือประกาศซ้ำอีกครั้งนางสาวเซซีลีอา บุดสี ว่องไว ได้ยืนขึ้น นางเทพ ผู้เป็นแม่และนางฟูซึ่งนั่งอยู่ข้างเคียงได้ดึงชายเสื้อนางสาวบุดสีให้นั่งลง นางสาวบุดสีไม่ยอม

บอกว่า "อย่าดึงเลย ตายครั้งเดียวเพื่อความเชื่อ ฉันไม่กลัว" แล้วยืนอยู่ต่อไป แต่ตำรวจลือแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นบุดสี ขณะที่เขากำลังส่ายปืนไปมา

เมื่อเลิกประชุมแล้ว มีชาวบ้านมาพูดกับนางสาวบุดสี ว่ายืนขึ้นทำไม ซิสเตอร์ยังไม่ยืนเลย นางสาวบุดสีตอบว่าที่ยืนเพราะไม่ยอมทิ้งศาสนา แต่ไม่เห็นตำรวจยิงตามที่พูด ส่วนซิสเตอร์อักแนส พิลา บอกว่าพวกเราไม่ยืนขึ้นเพราะยังไม่ถึงเวลา แต่ถ้าตำรวจยิงบุดสี พวกเราก็จะยืนขึ้นทันที เพราะพวกนี้หลอกลวง ไม่ถือตามคำพูด

วันอังคารที่ 24 ธันวาคม ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 แม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้าย ซิสเตอร์และชาวบ้านก็ได้จัดเตรียมฉลองวันพระคริสตสมภพกันตามมีตามเกิด มีการรวมกันระลึกถึงพระกุมารที่จะทรงบังเกิดมา การสวดภาวนา การขับร้องเพลงศักดิ์สิทธิ์ และรับประทานอาหารร่วมกันตามประเพณี การแบ่งอาหารการกินแก่กันและกัน

นางสาวเซซีลีอาสุวรรณ ซึ่งพักอาศัยอยู่กับซิสเตอร์เล่าว่าในตอนเย็นได้สังเกตเห็นซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง มีท่าทางเสียใจ เศร้าซึม ได้ชวนนางสาวสุวรรณไปสวดสายประคำที่ริมฝั่งแม่น้ำโขงดังเช่นเคยปฏิบัติมา ซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง นั่งสวดและมองไปทางทิศเหนือทางที่ตั้งของอารามเชียงหวาง ซึ่งเคยเป็นอารามของซิสเตอร์อย่างเหม่อลอย นั่งอยู่จนค่ำจึงกลับที่พัก

เมื่อถึงบ้านพัก ซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง ได้พูดกับซิสเตอร์อักแนสพิลาว่าตนทนต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ถ้าอย่างไรก็ขอยอมตายเพื่อพระศาสนาดีกว่าจะต้องสวมชุดนักบวชต่อไปตามเดิม จะเป็นอะไรก็ให้เป็นไป ถ้าต้องตายก็ขอให้ตายในชุดนักบวช เรามาเป็นมรณสักขีกันเถิด ซิสเตอร์อักแนสพิลาเห็นดีด้วย ให้นางสาวบุดสี ไปนำชุดนักบวชที่ซ่อนไว้มาให้ ทั้งสองคนได้แต่งตัวในเครื่องแบบซิสเตอร์ตามเดิมตั้งแต่นั้นตลอดมา

ซิสเตอร์ทั้งสองได้ชวนทุกคนสวดภาวนาในห้องพักบ้านซิสเตอร์ ขณะกำลังสวดอยู่ ซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง มีอาการป่วยกระทันหันล้มทรุดลง มีอาการชักกระตุก ตาค้างเป็นอยู่ประมาณ 5 นาที อาการจึงทุเลาและหายเป็นปกติ เมื่อรู้สึกตัวได้สติดีแล้วซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง ได้เล่าให้ทุกคนฟังว่า เธอได้เห็นแม่พระและเทวดาพากันร้องสรรเสริญพระเป็นเจ้าและถือมงกุฎมาหลายวง รอบ ๆ ตัวซิสเตอร์เต็มไปด้วยดอกกุหลาบ แต่แม่พระมอบมงกุฎให้เพียง 6 มงกุฎเท่านั้น เมืองสวรรค์เป็นบำเหน็จของพวกเราแน่แท้แล้ว ซิสเตอร์ได้เล่าอีกว่าเธอได้เห็นแม่อธิการของเธอที่เสียชีวิตไปหลายปีแล้ว เธอถามแม่อธิการว่าไม่ได้สวมเสื้อเครื่องแบบนักบวชไปชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วจะทำอย่างไรดี แม่อธิการตอบว่าให้รับความตายเพื่อยืนยันความเชื่อ

เมื่อได้รับประทานอาหารมื้อเย็นกันแล้ว ก่อนเข้านอนซิสเตอร์อักแนสพิลา ได้สวดขอโทษต่อพระเจ้า และได้ภาวนาเพิ่มเติมว่า "ขอพระองค์มารับดวงวิญญาณของข้าพเจ้าไปเร็ว ๆ ด้วยเถิด"

วันพุธที่ 25 ธันวาคม ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 วันพระคริสตสมภพ ไม่มีมิสซาไม่มีศีลศักดิ์สิทธิ์ มีแต่ความเงียบเหงาวังเวง

ตามธรรมเนียมที่เคยปฏิบัติมาในโอกาสฉลองวันพระคริสตสมภพ จะมีการจับฉลากเพื่อรับของขวัญกัน แต่ในสภาพถูกเบียดเบียนไม่อาจจัดทำเหมือนเช่นเคยได้ ซิสเตอร์อักแนสพิลา จึงได้จัดทำฉลากเสี่ยงทายขึ้นแทน โดยตัดกระดาษเป็นแผ่นเล็ก ๆ เขียนข้อความต่าง ๆ กันไป คือ

"รับความตายเพื่อยืนยันความเชื่อ" "ถอดเสื้อ ปลอมตัว"
"ปฏิเสธความเชื่อ" "ติดตามครูไป" (ครูหมายถึงซิสเตอร์)
"ปลอมตัวไปตักเตือนคริสตัง" ฯลฯ

ให้ทุกคนเสี่ยงอธิษฐานแล้วเลือกจับแทนการจับฉลากรับของขวัญ เมื่อจับฉลากแล้วเป็นเวลาใกล้ค่ำ ชาวบ้านได้แยกย้ายกันกลับบ้าน

คงเหลืออีก 4 คน อยู่กับซิสเตอร์ คือ นางเทพ แม่พุดทา นางสาวบุดสี และนางสาวสุวรรณ

ตกกลางคืนซิสเตอร์ทั้งสองตกลงใจแน่วแน่ว่าจะขอยืนยันความเชื่อในพระเจ้า, ในพระศาสนาคาทอลิก และในความเป็นนักบวชของตนจนถึงที่สุด แม้ว่าการยืนยันนี้จะทำให้ต้องถูกสังหารชีวิตก็จะยอมพลีชีพของตน จะไม่ยอมปฏิเสธพระเจ้าเป็นอันขาด แล้วซิสเตอร์อักแนสพิลาก็ลงมือเขียนจดหมายถึงตำรวจลือ เมื่อเขียนจบแล้วได้อ่านให้ทุกคนที่อยู่ที่นั้นฟัง ทุกคนเห็นชอบด้วย ซิสเตอร์อักแนสพิลา จึงเขียนชื่อทุกคนลงท้ายจดหมาย แล้วมอบจดหมายให้นางสาวบุดสี เป็นผู้นำไปส่งให้ตำรวจลือในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น จากนั้นได้พูดคุยให้กำลังใจกันและกันอยู่เกือบตลอดคืน

จดหมายที่ซิสเตอร์อักแนสพิลาเขียนถึงตำรวจลือ ในชั้นแรกนอกจากผู้ที่อยู่กับซิสเตอร์ทั้งสองในคืนวันนั้นแล้ว ไม่มีผู้ใดทราบว่ามีใจความว่าอย่างไร เมื่อมีการถวายชีวิตกันแล้ว ชาวบ้านสองคอนมีความสนใจอยากทราบความในจดหมายและประสงค์จะได้จดหมายฉบับนี้ไว้

ตำรวจลือได้บังคับหญิงสาวชาวบ้านสองคอนคนหนึ่ง ชื่อนางสาวพาดี ว่องไว มีชื่อเล่นว่า “หลอย” อายุ 17 ปี ไปอยู่กินกับเขาฉันสามีภรรยา หญิงผู้นี้น่าที่จะค้นหาและนำจดหมายฉบับนี้มาให้ได้ นายเที่ยงว่องไว ผู้ใหญ่บ้านสองคอนในขณะนั้นจึงได้ขอร้องหญิงผู้นี้ให้พยายามค้นหาจดหมายฉบับนี้ให้ได้ บังเอิญตำรวจลือเก็บจดหมายไว้ในกระเป๋าเสื้อแล้วลืมแขวนเสื้อตัวนี้ทิ้งไว้ นางพาดีจึงค้นพบจดหมายของซิสเตอร์แล้วลอบนำมาให้นายเที่ยงผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งได้เก็บรักษาไว้จนเมื่อพระศาสนจักรได้มาสอบสวนเรื่องราว ไต่ถามผู้รู้เห็น นายเที่ยงจึงมอบจดหมายนี้ให้ไป นับเป็นหลักฐานสำคัญชิ้นหนึ่งที่พระศาสนจักรมีอยู่

ซิสเตอร์อักแนสพิลาใช้กระดาษจากสมุดธรรมดาที่เด็กนักเรียนใช้ เป็นกระดาษสมุดสั้นเขียนจดหมายฉบับนี้ ใช้กระดาษ 1 แผ่น เขียนทั้ง 2 หน้าด้วยปากกาหมึกจิ้มที่ใช้กันอยู่ในสมัยนั้น ใจความของจดหมายมีดังนี้

หน้าแรก

พวกฉันขอคำนับมายังหัวหน้าบ้านสองคอน ทราบ

เวลาเย็นวานนี้ท่านได้รับคำสั่ง...อย่างเด็ดขาดแล้วสำหรับลบล้างพระนามของพระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นเจ้าชีวิตจิตใจพวกฉันแต่ผู้เดียว พวกฉันไหว้นมัสการพระองค์แต่ผู้เดียวค่ะ แต่ก่อนสองสามวันล่วงมานี้ ท่านได้พูดกับพวกฉันแล้วว่าจะไม่ลบล้างพระนามของพระผู้เป็นเจ้า พวกฉันก็ยินดีพลอยยอมถอดเครื่องแต่งกายอันนี้ ที่แสดงว่าพวกฉันเป็นข้าปรนนิบัติพระองค์ แต่วันนี้ไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้ว ฉันขอยั่งยืนว่าศาสนาพระคริสต์เป็นศาสนาจริงเที่ยงแท้แต่ศาสนาเดียว ฉะนั้นพวกฉันขอตอบคำถามของท่าน เวลาเย็นวานนี้...พวกฉันยังไม่ทันได้ตอบคำถามของท่านเลย เพราะว่าพวกฉันยังไม่ได้เตรียมตัวอะไรเลย มาวันนี้พวกฉันขอตอบว่า...

หน้าหลัง

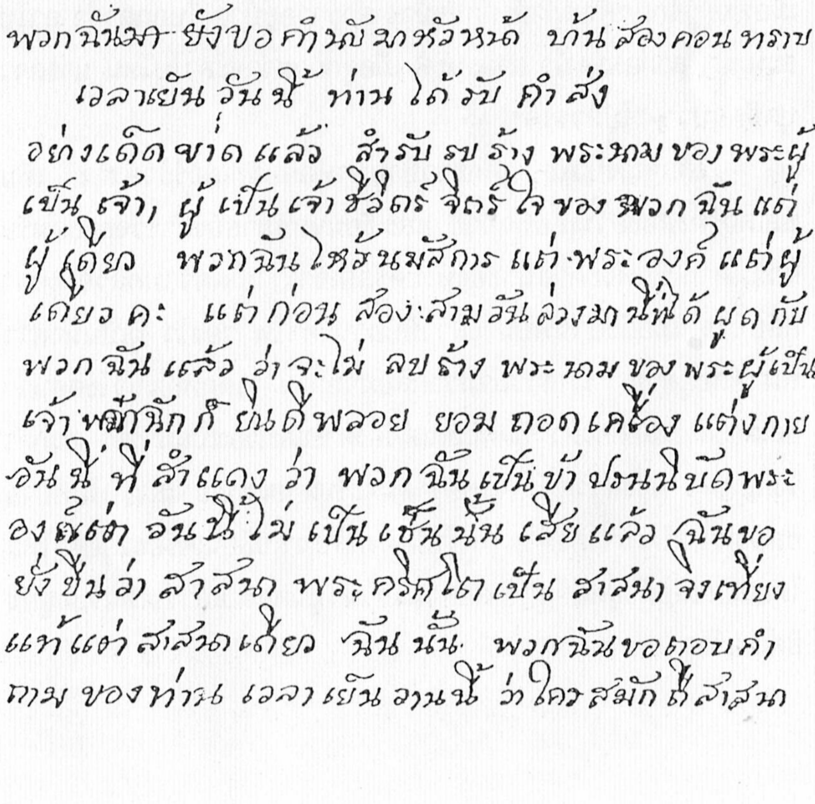
ไหน ๆ ก็ขอท่านจงจัดการสำหรับพวกฉันเสียเถิด...อย่ารอช้าเลยค่ะ จงทำตามคำสั่ง...เถิด พวกฉันยินดีที่จะถวายชีวิตคืนให้แก่พระผู้เป็นเจ้าผู้ประทานชีวิตนี้ให้ พวกฉันจะไม่ยอมให้ตกไปเป็นเหยื่อของผีปีศาจหรอกค่ะ ขอจงจัดการเถิด ขอจงเปิดประตูสวรรค์ให้แก่พวกฉันเถิด พวกฉันจะได้ยั่งยืนว่านอกจากศาสนาของพระคริสต์แล้วไม่มีทางที่จะเอาตัวรอดขึ้นสวรรค์ได้เลย เอาเถิดค่ะ พวกฉันเตรียมตัวเสร็จสรรพอยู่แล้วค่ะ เมื่อพวกฉันไปแล้วพวกฉันจะไม่ลืมท่านหรอก ขอท่านจงสงสารพวกฉันฝ่าย

วิญญาณเถิดค่ะ พวกฉันจะขอบใจท่านมาก และจะไม่ลืมบุญคุณของท่านเลย และวันสิ้นพิภพ พวกฉันกับพวกท่านจะได้เห็นหน้ากันอีก จงคอยดูกันเถิด... ฉันถือตามพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ขอเป็นพยานให้แก่พระองค์เถิด พระเจ้าค่ะ

พวกฉันคือนางอักแนส, นางลูซีอา, แม่พุดทา, นางบุดสี, นางบัวไข, นางสุวรรณ ขอเอาเด็กหญิงภูมา ให้ไปกับพวกฉันด้วยค่ะ เพราะฉันรักมาก

พวกฉันตกลงกันหมดแล้วค่ะ

ได้ถ่ายภาพตัวอย่างจดหมายตามลายมือเขียนของซิสเตอร์อักแนสพิลาจากฉบับจริงไว้ให้เห็นดังนี้

พวกฉัน คือ นาง อักแนศ นางลูซีอา แม่พุดทา
นาง บุษศรี นาง บัวไข นางสุวัน ขอเอาเด็กหญิงพูมาให้
ไปกับ พวกฉัน ด้วยคะ เพราะฉันรักมาก
พวก ฉันตกลงกันหมดแล้วคะ

รุ่งขึ้นวันพฤหัสบดีที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 นางสาวบุดสี พร้อมด้วยนายจี ว่องไว น้องชาย ได้นำจดหมายของซิสเตอร์ไปมอบให้ตำรวจลือ เมื่อมอบจดหมายให้แล้ว ขณะเดินกลับนางสาวบุดสี มีอารมณ์ร่าเริงผิดปกติ เดินพลางกระโดดโลดเต้นไปพลางตามทางเดิน เมื่อพบผู้รู้จักมักคุ้นที่กำลังตักน้ำบ้าง ตำข้าวอยู่บ้าง ก็บอกลาว่า ลาไปละนะป้า ลาก่อนนะน้า ลาละนะพี่ เมื่อถูกถามว่าจะลาไปไหน นางสาวบุดสีตอบว่า “ไปสวรรค์”

เด็กหญิงบัวไข เด็กชาวบ้านมาพักกับซิสเตอร์ชั่วคราว เห็นซิสเตอร์ทั้งสองสวมเสื้อนักบวช และเขียนจดหมายถึงตำรวจขอยอมรับความตายเพื่อพระศาสนาของพระคริสตเจ้า เกิดความกลัวจึงขอลากลับบ้าน เมื่อถึงบ้านพบนางสาวบีบีอานาคำไพ ว่องไว ผู้เป็นน้าสาวที่มาพักอยู่ด้วย น้าสาวถามว่ากลับมาทำไม เด็กหญิงบัวไขตอบว่าซิสเตอร์สวมเสื้ออีกแล้ว พูดกันถึงแต่เรื่องตายและเรื่องเป็นมาร์ตีร์ ตนกลัวจึงกลับมา นางสาวคำไพจึงพูดว่าตนจะไปตายแทนเองแล้วรีบไปที่บ้านซิสเตอร์ขอเป็นมาร์ตีร์ด้วย ครู่หนึ่งจึงกลับมาเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่ โดยเลือกเสื้อผ้าชุดดีที่สุดที่เคยสวมใส่ในวันฉลอง แล้วรีบเดินไปอยู่กับซิสเตอร์

เด็กหญิงมารีอาพร ว่องไว เห็นนางสาวคำไพ รีบไปที่บ้านซิสเตอร์ จึงวิ่งตามไปด้วย และไม่ได้กลับมาบ้านของตนอีกเลย

เด็กหญิงเซซีลีอาสอน ว่องไว เล่าว่าในตอนเช้าทราบข่าวว่า ซิสเตอร์จะยอมพลีชีวิตเพื่อพระเจ้า พ่อและแม่ของเด็กหญิงสอน ก็ส่งเสริมอยากให้ลูกเป็นมรณสักขีด้วย เด็กหญิงสอนจึงแต่งตัวชุดดีที่สุดแล้วไปหาซิสเตอร์ พบซิสเตอร์ทั้งสอง, นางสาวบุดสี, นางสาวสุวรรณ, นางสาวคำไพ และเด็กหญิงพร กำลังสวดภาวนาอยู่ ส่วนแม่พุดทากำลังปอกมะละกอสุกพูดเชิญว่า "พวกเรามาทานของของโลกนี้กันเป็นครั้งสุดท้าย แล้วเราจะได้ไปทานของของสวรรค์กัน" เมื่อเห็นคนรู้จักกันเดินผ่าน แม่พุดทาก็เรียกให้ทานมะละกอกับตนเป็นครั้งสุดท้ายด้วย

ชาวบ้านสองคอนหลายคนเมื่อทราบว่าซิสเตอร์เขียนจดหมายถึงตำรวจ ก็คาดว่าน่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นแน่นอน ทุกคนทราบดีว่าตำรวจลือ เป็นคนมุทะลุ โมโหร้าย มีชาวบ้านบางคนมาบอกกับซิสเตอร์ว่าถ้ามีอะไรเกิดขึ้นขอให้บอกพวกเขาด้วย เขาพร้อมที่จะไปกับซิสเตอร์ไม่ว่าจะถูกติดคุกหรือจะต้องตายก็ตาม ในจำนวนชาวบ้านเหล่านี้มีครอบครัวนายสีทน นางโอสา รวมอยู่ด้วย

นางดี แม่ของนางสาวคำไพ มาที่บ้านซิสเตอร์ตอนราวเที่ยงวันเห็นว่าไม่ได้เตรียมอาหารกลางวันกันไว้เลย เมื่อถามบุตรสาวว่าไม่กินข้าวกันหรือ บุตรสาวตอบว่าไม่กินอาหารบนแผ่นดินนี้แล้ว จะไปกินอาหารเมืองสวรรค์ พระผู้เป็นเจ้าได้จัดเตรียมรอไว้ให้พร้อมแล้ว

ประมาณบ่ายสามโมงตำรวจลือให้ผู้ใหญ่บ้านมาตามซิสเตอร์ไปพบที่วัด ซิสเตอร์ทั้งสองช่วยกันปิดบ้านพักแล้วพร้อมกับคณะรวม 8 คนพากันไปที่วัด เมื่อพบกับตำรวจลือ เขาถามซิสเตอร์ว่า ทำไมพูดอย่างนั้นและได้ทิ้งพระเจ้าทิ้งศาสนาแล้วหรือยัง ซิสเตอร์ทั้งสองตอบว่าไม่มีวัน

จะไม่มีวันทิ้งพระเจ้าโดยเด็ดขาด ตำรวจลือจึงว่าเมื่อไม่ทิ้งพระเจ้า, ไม่กลัวตาย ให้ทุกคนไปที่แม่น้ำโขงเดี๋ยวนี้จะจัดการ ซิสเตอร์อักแนสพิลาแย้งว่าจะไม่ไปที่แม่น้ำโขง ถ้าจะฆ่าพวกเราขอให้ไปฆ่าที่ป่าศักดิ์สิทธิ์ (คือสุสานของวัด) ตำรวจลือขัดใจในคำท้าทายของซิสเตอร์มาก พูดตัดบทว่าไม่ต้องพูดมาก ไปป่าศักดิ์สิทธิ์ก็ได้ แล้วกลับไปเอาปืนที่ที่พัก ส่วนคณะผู้ยอมพลีชีพทั้ง 8 คน คือ

1. ซิสเตอร์อักแนสพิลา ทิพย์สุข 2. ซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง สีคำพอง
3. อากาทา พุดทา ว่องไว 4. นางสาวเซซีลีอา บุดสี ว่องไว
5. นางสาวบีบีอานา คำไพ ว่องไว 6. เด็กหญิงมารีอา พร ว่องไว
7. เด็กหญิงเซซีลีอา สุวรรณ 8. เด็กหญิงเซซีลีอา สอน ว่องไว

ทั้ง 8 คน ได้ออกเดินมุ่งหน้าไปป่าศักดิ์สิทธิ์ ระยะทางจากวัดถึงป่าศักดิ์สิทธิ์ประมาณ 300-400 เมตร

เปาโลเที่ยง ว่องไว ผู้ใหญ่บ้านเล่าว่า ได้ยินพวกตำรวจพูดกันว่า "ต้องจัดการกับพวกนี้ เพราะมันนำคนอื่นให้หัวแข็ง พวกแม่ชีไม่ยอมไปที่แม่น้ำ จะไปป่าช้า เอาละป่าช้าก็ป่าช้า" แล้วตำรวจลือ, ตำรวจคูณ และตำรวจคำใส ก็เตรียมปืนแล้วเดินไป นายเที่ยงเดินตามไปด้วยแล้วหยุดยืนดูเหตุการณ์ เห็นซิสเตอร์ทั้ง 2 รูป แต่งกายเครื่องแบบนักบวชเรียบร้อยพร้อมด้วยคณะรวม 8 คน กำลังเดินไปป่าศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนเดินไปพร้อมกับสวดภาวนาและร้องเพลงไปด้วย ไม่มีการสะทกสะท้านใด ๆ มีพวกตำรวจแบกปืนเดินตามไปห่าง ๆ

ขณะที่คณะผู้ยอมพลีชีพทั้ง 8 คน กำลังเดินไปป่าศักดิ์สิทธิ์ นายกองสี บิดาของเด็กหญิงสุวรรณ สงสารบุตรสาวของตนจึงรีบตามมาฉุดแขนเด็กหญิงสุวรรณไว้จะพาตัวกลับบ้าน เด็กหญิงสุวรรณเล่าว่าตนได้กอดแขนซิสเตอร์อักแนสพิลาไว้แน่น ขอไปด้วย ซิสเตอร์ขอให้นายกองสีปล่อยแขนและตามใจบุตรสาว แต่นายกองสีไม่ยอม บอกว่า

ยังไม่ถึงเวลาไปตาย ซิสเตอร์อักแนสพิลาเห็นว่านายกองสีไม่ยอมและเห็นคณะเดินล่วงหน้าไปไกลแล้วจึงแกะมือเด็กหญิงสุวรรณออก แล้ววิ่งไปเข้าคณะเดินต่อไป พอดีกลุ่มตำรวจเดินมาถึง ตำรวจลือพูดกับนายกองสีว่า “เอาเด็กคนนี้กลับทำไม มันเป็นเด็กโกหก” เด็กหญิงสุวรรณพูดตอบว่า “จะยิงหรือ เชิญเลย ไม่กลัวตายหรอก” ตำรวจลือโกรธ พูดว่า “ปล่อย จะยิงอีโกหกนี่ตรงนี้เลย” เด็กหญิงสุวรรณ ตอบย้อนไปว่า “มึงนั่นแหละตอแหล เก่งจริงก็ยิงเลย” นายกองสี จึงรีบดึงตัวบุตรสาวพากลับบ้าน

นางโอสาผู้มาพบซิสเตอร์เมื่อตอนสาย เห็นคณะซิสเตอร์เดินไปป่าศักดิ์สิทธิ์ก็เดาเหตุการณ์ออก ได้ร้องบอกให้คณะของซิสเตอร์รอด้วย แล้วรีบไปตามสามีและอุ้มลูกมาจะยอมตายพร้อมกับคณะของซิสเตอร์ แต่มาถึงป่าศักดิ์สิทธิ์ (สุสาน) ช้าไป ตำรวจได้สังหารชีวิตซิสเตอร์พร้อมทั้งคณะและยกพวกกลับไปแล้ว

เด็กหญิงเซซีลีอาสอน ว่องไว ผู้อยู่ในคณะผู้ยอมพลีชีพเล่าว่าขณะเดินไปป่าศักดิ์สิทธิ์ คณะเดินพลาง สวดไปพลาง ร้องเพลงไปพลางสลับกัน จำไม่ได้ว่าได้สวดได้ร้องเพลงบทใดบ้าง จำได้เพียงว่ามีบทข้าแต่พระบิดา และวันทามารีอา เมื่อถึงป่าศักดิ์สิทธิ์เห็นขอนไม้ใหญ่ล้มทอดอยู่ต้นหนึ่ง ซิสเตอร์อักแนสพิลา พูดว่า “ขอนไม้นี่แหละเหมาะดีพวกเราอาศัยขอนไม้นี้เป็นที่คุกเข่าสวดก่อนตายกันเถิด” แล้วทุกคนก็คุกเข่าลงข้างขอนไม้นั้นเรียงกันไปตามลำดับ คือ ซิสเตอร์อักแนสพิลา, ซิสเตอร์ลูซีอาคำบาง, แม่พุดทา, นางสาวบุดสี, นางสาวคำไพ, เด็กหญิงพรและมีเด็กหญิงสอน อยู่ริมในสุด แล้วสวดพร้อมกัน ในไม่ช้าพวกตำรวจเพชฌฆาตก็มาถึง

พ่อบ้านชาวสองคอนผู้หนึ่ง ชื่อนายสาลี (หรือนายลี) แอบหลังต้นไม้เฝ้าดูอยู่ตลอดเวลา เล่าว่า เมื่อพวกตำรวจมาถึง ตำรวจลือ บอกให้

คณะของซิสเตอร์เตรียมตัวแล้วเริ่มยิงทางด้านหลังทันที แต่ปืนไม่ลั่น ตำรวจลือจึงเปลี่ยนมายิงทางด้านหน้าแต่ปืนไม่ลั่นอีก ตำรวจลือจึงเปลี่ยนเอาปืนจากตำรวจคำศรีมายิง พอดีกับที่ซิสเตอร์อักแนสพิลา ร้องบอกว่า "เชิญยิงเถิด พวกเราพร้อมแล้ว" และปืนลั่น พวกตำรวจยิงประมาณ 20 นัด เข้าใจว่าทุกคนตายแล้วจึงเดินกลับที่พัก นายสาลีเข้าไปดูเห็นถูกกระสุนปืน 6 คน มีเด็กหญิงสอนคนเดียวไม่ถูกกระสุนปืนเลย เห็นซิสเตอร์อักแนสพิลามีแผลเหวอะหวะหลายแห่ง ยังไม่ตาย นายสาลีถามว่ายังไม่ตายใช่ไหม ซิสเตอร์อักแนสพิลา ตอบว่า "แม่ได้ทำผิดมากพระจึงให้แม่รับทรมานนาน ๆ ก่อนตาย" นายสาลี รู้สึกตื้นตันใจ จับกางเขนของซิสเตอร์ขึ้นจูบแล้วไปดูคนต่อไป เห็นว่าซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง, แม่พุดทา, นางสาวบุดสี และนางสาวคำไพ ตายแล้ว ส่วนเด็กหญิงพรมีแผลเหวอะหวะที่ขา ยังไม่ตาย

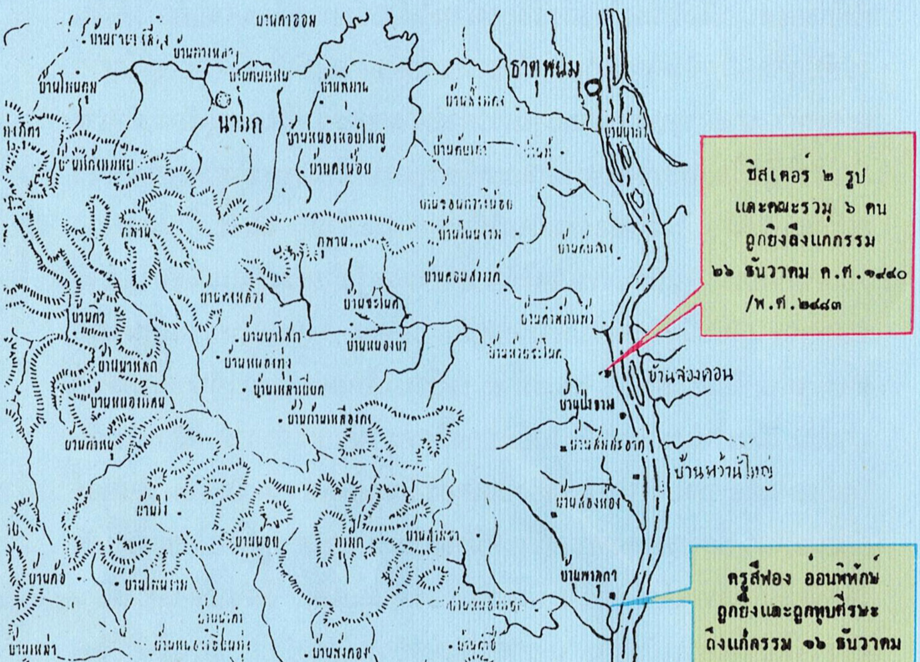
เด็กหญิงสอนเล่าว่า ขณะคุกเข่าสวดอยู่ได้ยินเสียงปืนหลายนัดเวลานั้นไม่ได้คิดอะไร คงสวดต่อไป เมื่อเสียงปืนเงียบลงตนได้ยินเด็กหญิงพร ซึ่งคุกเข่าหมอบอยู่ติดกันกับตนถามว่า "สอนโดนตรงไหน" เมื่อตรวจตัวเองแล้วได้ตอบว่า "ไม่โดนเลย เธอล่ะโดนตรงไหน" เด็กหญิงพรตอบว่า "โดนตรงขา" เด็กหญิงสอนจึงตรวจดูตัวเองอีกครั้ง เห็นไม่มีบาดเจ็บตรงไหนแน่ มีแต่เลือดและชิ้นเนื้อเล็ก ๆ ของเด็กหญิงพร กระเด็นมาเปรอะเต็มไปหมด เมื่อมองที่ขาเด็กหญิงพร เห็นแผลเหวอะหวะรู้สึกตกใจกลัว ผลุดลุกขึ้นยืนและหันไปพบนายสาลีพอดี เด็กหญิงสอนพูดกับนายสาสีว่า "ทำไมรู้สึกกลัวอย่างนี้" นายสาลีตอบว่า "เอ็งไม่มีบุญพระยังไม่เรียกเอ็ง ถ้ากลัวก็กลับบ้านเสีย" เด็กหญิงสอนวิ่งกลับบ้านทันที เมื่อถึงบ้านได้เปลี่ยนเสื้อผ้าให้แม่ซัก หลังจากนั้นไม่นานก็ได้ยินเสียงปืนดังมาจากป่าศักดิ์สิทธิ์อีก

นายเที่ยง ว่องไว ผู้ใหญ่บ้านซึ่งเฝ้าสังเกตการณ์อยู่เล่าว่า เมื่อ

พวกตำรวจเดินเข้าไปในป่าศักดิ์สิทธิ์ได้ไม่นานก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นนับได้ 7 นัด จากนั้นได้เห็นพวกตำรวจเดินกลับออกมา เมื่อพบนายเที่ยง ตำรวจลือได้สั่งให้หาคนไปจัดการฝังศพ แล้วพวกตำรวจก็เดินกลับที่พักของตน เมื่อนายเที่ยงสั่งให้ลูกบ้านให้ไปจัดการเรื่องศพแล้ว ได้เดินไปที่ป่าศักดิ์สิทธิ์ได้พบนายสาลี และนายแวง อยู่ที่นั่น ได้มองดูเห็นว่าแม่พุดทา, นางสาวบุดสี และนางสาวคำไพ ตายแล้ว ซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง กำลังจะสิ้นใจ เห็นซิสเตอร์อักแนสพิลาและเด็กหญิงพร หมอบซบหน้าอยู่กับขอนไม้ ในมือของซิสเตอร์ถือสายประคำอยู่ และเห็นนายแวงรีบเดินกลับเข้าหมู่บ้านไปแจ้งให้พวกตำรวจรู้ว่าคณะผู้ถูกยิงยังไม่ตายหมดทุกคน ยังมีผู้บาดเจ็บสาหัสอยู่อีก 2 คน จากนั้นไม่นานเห็นพวกตำรวจแบกปืนกลับมา ขณะนั้นชาวบ้านได้ทยอยกันมาที่ป่าศักดิ์สิทธิ์มากขึ้น เมื่อมาถึงตำรวจลือไปยืนทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ แล้วประทับปืนยิงเด็กหญิงพร 1 นัด แล้วยิงซิสเตอร์อักแนสพิลา 3 นัด เห็นซิสเตอร์อักแนสพิลา ซึ่งคุกเข่าหมอบอยู่เงยหน้าขึ้นหันไปทางตำรวจลือให้ทำการยิงได้ถนัดขึ้น ตำรวจลือยิงอีก 1 นัด ซิสเตอร์อักแนสพิลาจึงล้มลง และได้ยินตำรวจลือพูดเยาะเย้ยว่า “เก่งก็ลุกขึ้นมาซิวะ กูยังมีอีก 10 นัด” ต่อจากนั้นนายเที่ยงได้เดินกลับหมู่บ้านพร้อมกับตำรวจลือ ให้ตำรวจเพ็งเฝ้าดูชาวบ้านจัดการกับศพผู้รับใช้พระเจ้า ทั้ง 6 ศพ

ชาวบ้านที่ช่วยกันไปฝังศพ เห็นผู้ถูกสังหารชีวิตทั้ง 6 คน นอนตายในลักษณะต่าง ๆ กัน น่าเอน็จอนาถใจ พากันร้องไห้ด้วยความสังเวชสงสาร พวกเขาได้ขอร้องตำรวจขอทำหีบใส่ศพก่อน แต่พวกตำรวจไม่ยอม พูดอย่างชิงชังว่า “ให้ฝังพวกมันเหมือนหมา” ชาวบ้านจนใจไม่สามารถทำหีบใส่ศพให้ได้จำต้องฝังโดยไม่ได้บรรจุศพลงหีบก่อน ได้ขุดหลุมฝังรวม 3 หลุม ฝังหลุมละ 2 ศพ คือ ซิสเตอร์อักแนสพิลาฝังรวมกับซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง แม่พุดทา ฝังรวบกับนางสาวคำไพ

แผนที่แสดงที่ที่มรณสักขีทั้ง 7 องค์ ถูกสังหารชีวิต

และนางสาวบุดสี ฝังรวมกับเด็กหญิงพร เมื่อฝังเสร็จได้แยกย้ายกันกลับบ้าน มีชาวบ้านบางคนแอบกลับมาที่ลานประหาร เก็บสิ่งของของมรณสักขีรวมทั้งเก็บเลือดเอากลับมาด้วย

ซิสเตอร์ทั้งสองและคณะของเธอได้บรรลุความปรารถนาในอันที่จะตายเพื่อยืนยันความเชื่อ พวกเขาได้หลั่งเลือดทาผืนแผ่นดินไทยเป็นการประกาศให้ทุกคนได้ทราบว่าพวกเขามีพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียวในชีวิตจิตใจและในวิญญาณ พระเป็นเจ้าผู้ประทานชีวิตแก่โลกและแก่มนุษย์ พระผู้ดูแล ช่วยเหลือ และเมตตาพวกเรา พวกเขารับชีวิตมาจากพระองค์ เขาก็พร้อมที่จะให้ชีวิตนั้นคืนกับพระองค์ ไม่มีอะไรมาแยกพวกเขาจากพระเป็นเจ้าได้ แม้ความตายก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาหวั่นไหวที่จะละทิ้งพระองค์

ประวัติโดยย่อของมรณสักขีผู้ถูกประหารชีวิต เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 1940/พ.ศ. 2483 ทั้ง 6 ท่าน มีดังนี้

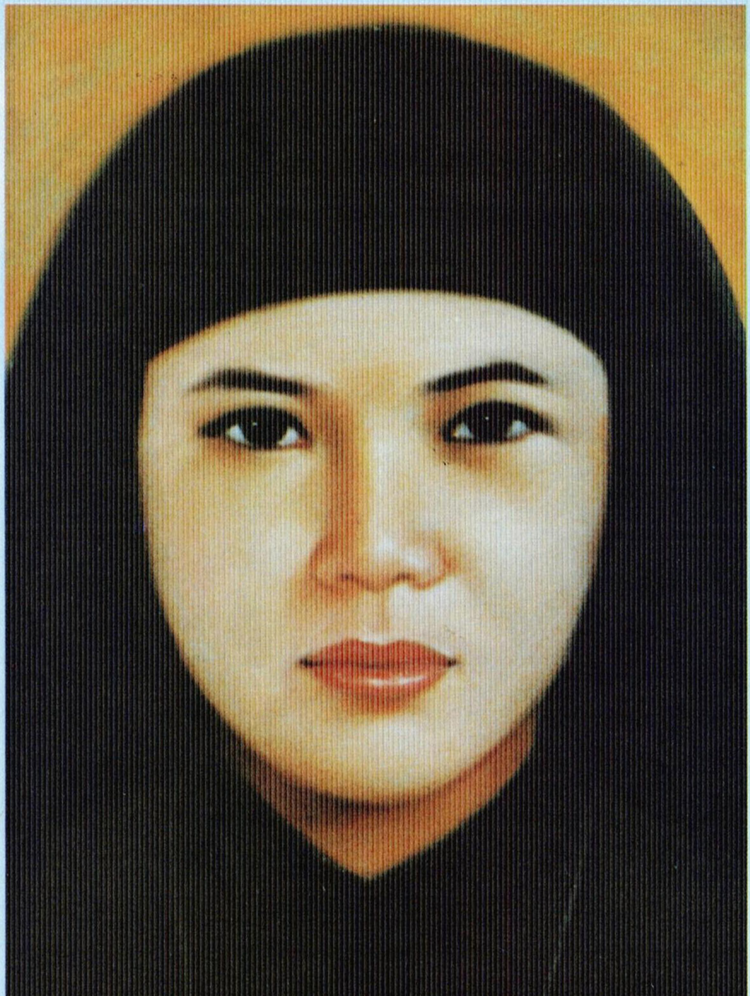

1. ซิสเตอร์อักแนสพิลา (สุภีร์) ทิพย์สุข

เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1909/พ.ศ. 2452 ที่บ้านนาฮี บิดาชื่อโยอากิมสอน มารดาชื่ออันนาจูม เมื่อเยาว์วัยบิดามารดาได้ย้ายภูมิลำเนาหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายย้ายมาอยู่ที่บ้านเวียงคุก จังหวัดหนองคาย เมื่อพิลา (สุภีร์) อายุประมาณ 6 ขวบ ครอบครัวนายสอนได้กลับใจมานับถือพระศาสนาคาทอลิกทุกคนในเวลาต่อมา

เมื่ออายุได้ 15 ปี ได้สมัครใจเข้าเป็นซิสเตอร์ฝึกหัดคณะรักกางเขนที่อารามเชียงหวาง ประเทศลาว ได้ถวายตัวเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน ค.ศ. 1928/พ.ศ. 2471 และได้รับมอบหมายให้มาปฏิบัติหน้าที่ที่สองคอน ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1932/พ.ศ. 2475 เป็นต้นมา

แม้ท่านจะเป็นคาทอลิกใหม่ แต่ท่านเป็นผู้มีความเชื่อมั่นคงศรัทธา ขยันขันแข็งในหน้าที่การงาน นอกจากช่วยงานวัด สอนหนังสือและสอนคำสอนแล้ว ท่านยังช่วยทำไร่ทำนาด้วย ขณะถูกสังหารชีวิต ท่านมีอายุ 31 ปี ☼

2. ซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง (สีคำพอง)

เกิดเมื่อวันที่ 22 มกราคม ค.ศ. 1917/พ.ศ. 2460 ที่บ้านเวียงคุก จังหวัดหนองคาย บิดาชื่อยากอบคำ มารดาชื่อมักดาเลนาสี (หรือลี) สมัครเข้าเป็นซิสเตอร์ฝึกหัดที่อารามเชียงหวาง ประเทศลาว จณะรักกางเขน เมื่อวันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1931/พ.ศ. 2475 ถวายตัวเป็นซิสเตอร์ที่อารามเชียงหวาง เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 1937/พ.ศ. 2480 และมาปฏิบัติหน้าที่ที่สองคอนเมื่อปี ค.ศ. 1938/พ.ศ. 2481

ซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง (หรือชื่อ "สีคำพอง") เป็นผู้มีนิสัยเรียบร้อย สงบเสงี่ยม เยือกเย็น น่ารัก พูดน้อย มีความมั่นคงเลื่อมใสศรัทธาในพระศาสนา ถือระเบียบวินัยเคร่งครัด มีความเข้มแข็ง และกล้าหาญ เมื่อถูกสังหารชีวิตมีอายุ 23 ปี☼

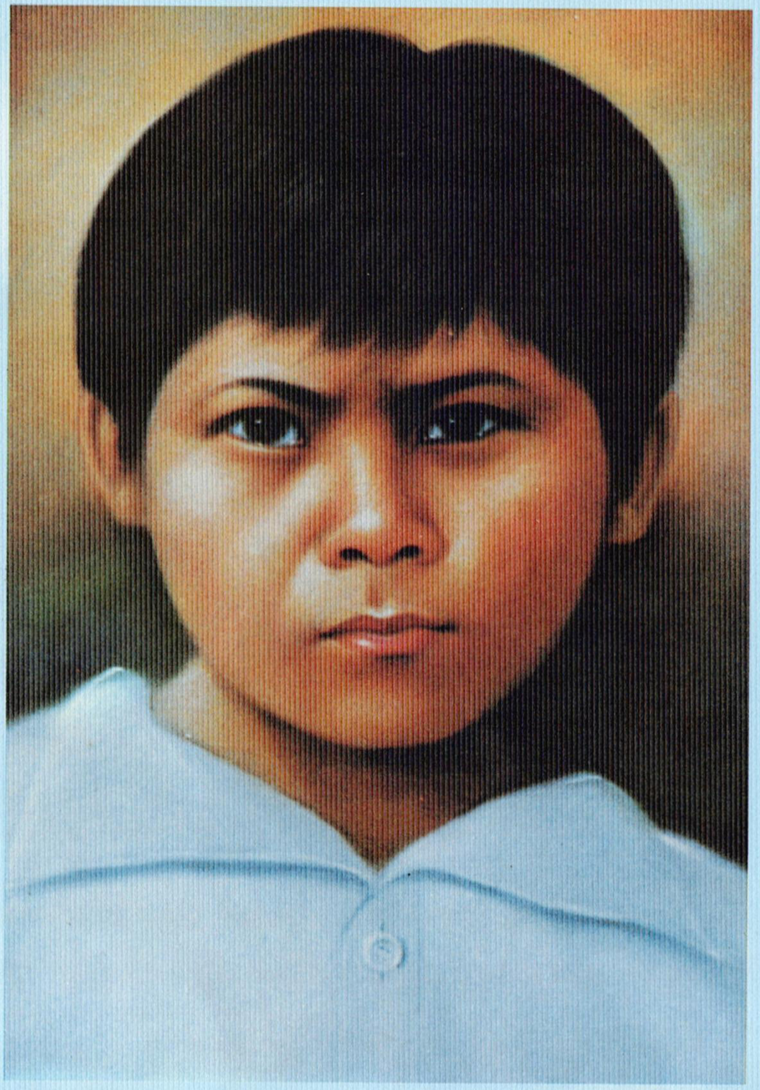
3. อากาทา พุดทา ว่องไว

ประวัติมีน้อยมาก นัยว่าเกิดเมื่อปี ค.ศ. 1881/พ.ศ. 2424 ที่บ้านแก้งโพธิ์ ไม่ทราบชื่อบิดาและมารดา ได้กลับใจมานับถือพระศาสนาคาทอลิก เมื่ออายุมากแล้ว ไม่เคยแต่งงาน เคยทำหน้าที่เป็นแม่ครัวตามวัดต่าง ๆ มาแล้วหลายวัด ครั้งสุดท้ายจึงมาทำหน้าที่เป็นแม่ครัวที่วัดสองคอน เป็นผู้สูงอายุที่ชาวสองคอนให้ความรักนับถือและเรียกว่า "แม่" ขณะถูกสังหารชีวิตมีอายุประมาณ 59 ปี ☼

4. นางสาวเซซีลีอา บุดสี ว่องไว

เกิดเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1924/พ.ศ. 2467 ที่บ้านสองคอน บิดาชื่อนายศรีนวล มารดาชื่อนางเทพ มีพี่น้องรวม 8 คน เป็นคาทอลิกแต่แรกกำเนิด นางสาวบุดสีเป็นผู้มีความศรัทธา มีความรักและเชื่อในองค์พระเจ้ามั่นคงแน่นแฟ้น มีความกล้าหาญ จริงจัง และเด็ดเดี่ยว มีความสนิทสนมและใกล้ชิดกับซิสเตอร์ทั้งสอง และมักมาพักอาศัยอยู่กับซิสเตอร์เป็นประจำ เมื่อพลีชีพเพื่อพระเจ้าเธอมีอายุ 16 ปี ☼

5. นางสาวบีบีอานา คำไพ ว่องไว

เกิดเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน ค.ศ. 1925/พ.ศ. 2468 ที่บ้านสองคอน เป็นบุตรคนสุดท้องของนายโลน และนางดี เป็นครอบครัวคาทอลิกที่มีความศรัทธา นางสาวคำไพเคยมาพักอยู่กับซิสเตอร์เพื่อแก้บน เมื่อครบกำหนดแล้วจึงกลับมาอยู่กับบิดามารดา มีพี่น้องรวม 8 คนด้วยกัน เป็นคนเรียบร้อย สงบเสงี่ยมและกล้าหาญ ขณะถูกสังหารชีวิตมีอายุ 15 ปี ☼

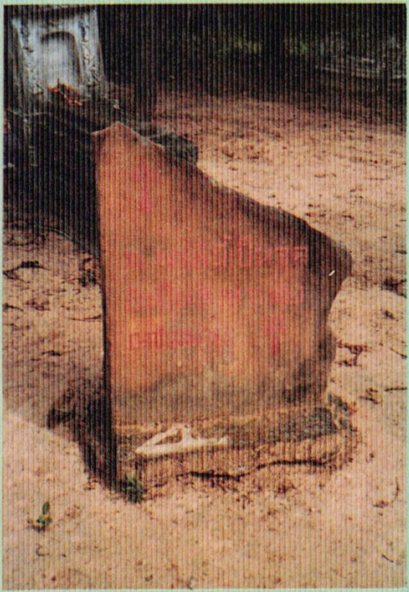

6. เด็กหญิงมารีอา พร ว่องไว

เกิดเมื่อวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 1926/พ.ศ. 2469 ที่บ้านสองคอน บิดาชื่อนายดั้น มารดาชื่อนางผา เป็นคาทอลิกแต่กำเนิด บิดาของเด็กหญิงพร ได้ทิ้งครอบครัวไปตั้งแต่เด็กหญิงพรยังเล็กอยู่ และมารดาก็แต่งงานใหม่ เด็กหญิงพรจึงอาศัยอยู่กับยายและน้าสาว เด็กหญิงพรมีนิสัยไม่ชอบสุงสิงกับผู้ใด ปกติจะออกไปทำไร่ทำนาเลี้ยงวัวเลี้ยงควายตลอดวัน นาน ๆ จึงไปหาซิสเตอร์สักครั้ง เป็นคนซื่อ มักถูกเพื่อนฝูงล้อเลียนอยู่เสมอ เมื่อซิสเตอร์อักแนสพิลาจัดทำฉลาก เด็กหญิงพรได้ไปกับนางเผือกน้าสาว จับฉลากได้ความว่า “ถวายตัวเป็นมาร์ตีร์” ซึ่งเธอก็ได้ถวายตัวจริง ๆ ตามฉลากที่จับได้ เมื่อถูกสังหารชีวิตมีอายุ 14 ปี ☼

ที่ที่ซิสเตอร์และคณะหมอบคุกเข่าให้ตำรวจเพชฌฆาตสังหาร กรอบสี่เหลี่ยมยกขอบสูงเป็นที่ขอนไม้ทอดนอน บริเวณลานเป็นส่วนที่ซิสเตอร์และคณะหมอบคุกเข่า และนอนตายเมื่อถูกสังหารชีวิตแล้ว ส่วนขอนไม้ได้ถูกยกออกไปแล้ว

จุดที่ตำรวจยืนประทับปืนยิงซิสเตอร์และคณะ

เมื่อคุณพ่อยัง เซน เจ้าอาวาสเวลานั้น นำอัฐิของครูสีฟอง จากบ้านพาลุกา มาบรรจุไว้ ณ ที่บรรจุที่สร้างขึ้นใหม่ภายในบริเวณป่าศักดิ์สิทธิ์บ้านสองคอน ก็ได้สร้างที่บรรจุอัฐิของมรณสักขีทั้ง 6 คนขึ้นรวมอยู่เป็นกลุ่มเดียวกัน แล้วทำการขุดเอาอัฐิมาแยกบรรจุไว้คนละที่ด้วย

ต่อมาเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 1986/พ.ศ. 2525 เวลา 10.00 น. พระศาสนจักรได้ทำการเคลื่อนย้ายอัฐิของมรณสักขีทั้ง 7 คนอีกครั้ง จากที่บรรจุในป่าศักดิ์สิทธิ์นำมาบรรจุที่ที่บรรจุ ซึ่งสร้างขึ้นใหม่ภายในวัดแม่พระไถ่ทาส (สร้างขึ้นใหม่แทนหลังเดิมที่ถูกรื้อทำลายไป) ประกอบพิธีอย่างสมเกียรติ ท่ามกลางคริสตศาสนิกชนเนืองแน่นนับหมื่นคน บัดนี้พระศาสนจักรประกาศเทิดเกียรติท่านทั้งเจ็ดเป็น **"บุญราศี"** ของพระศาสนจักรคาทอลิกทั่วโลก ในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1989/พ.ศ. 2532

มรณสักขีทั้ง 7 ท่าน ได้ยินยอมสละชีวิตอันเป็นที่รักและหวงแหนยิ่งเพื่อยืนยันความเชื่อในองค์พระเจ้า ท่านได้หลั่งเลือดทาผืนแผ่นดินไทยเพื่อประกาศให้ทุกคนได้ทราบถึงองค์พระเจ้าด้วยความเต็มใจและมั่นคง ขอให้วีรกรรมของท่านจงเป็นอนุสรณ์เตือนให้พวกเราผู้มีความเชื่อเช่นเดียวกันกับท่าน ได้มั่นคงในพระศาสนาและกล้าที่จะแสดงความเชื่อนี้อย่างกล้าหาญ ไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใด ๆ ที่จะเกิดขึ้น ดังเช่นท่านทั้ง 7 องค์นี้เทอญ ☼

7. เหตุการณ์ต่อมา

ชาวบ้านสองคอนเห็นว่าวัดและศาสนสมบัติไม่มีความปลอดภัยเสียแล้ว ดังนั้น หลังจากมรณสักขีทั้ง 7 คน ได้พลีชีพเพื่อพระเจ้าแล้วไม่กี่วัน จึงได้ลอบเข้าไปช่วยกันขนรูปศักดิ์สิทธิ์ในวัด คือ รูปปั้นนักบุญยอแซฟอุ้มพระกุมาร, รูปแม่พระ และรูปพระหฤทัย เอาไปซ่อนไว้ใกล้ป่าศักดิ์สิทธิ์ ส่วนของศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ ที่เหลืออยู่ก็แยกย้ายกระจายเก็บไว้ตามบ้าน มีชาวบ้านพากันไปสวดหน้ารูปศักดิ์สิทธิ์ที่นำไปซ่อนไว้เป็นประจำตลอดมา เมื่อความทราบถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจได้สั่งให้ชาวบ้านนำรูปศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ไปเก็บไว้ที่ที่พักของตำรวจ ไม่ให้ชาวบ้านไปสวดภาวนาหน้ารูปศักดิ์สิทธิ์ได้อีกต่อไป แต่นำไปเก็บไว้ได้ไม่นาน พวกตำรวจเกิดความเกรงกลัวรูปศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ ได้ให้ชาวบ้านขนย้ายไปไว้ที่อื่น

ฝ่ายตำรวจได้เรียกประชุมชาวบ้านแล้วบังคับให้ช่วยกันรื้อวัดซึ่งสร้างด้วยไม้ ชาวบ้านเกรงกลัวอำนาจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่กล้าขัดขืน จำใจรื้อวัด ศูนย์รวมจิตใจของพวกตน ด้วยความเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง

ชาวบ้านสองคอน มีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดกลัว รักษาตัวเองให้อยู่รอดไปวัน ๆ รู้สึกสลดหดหู่เศร้าเสียใจในสถานการณ์ที่เป็นอยู่อย่างยิ่ง ไม่อาจเดาได้เลยว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป หรือเลวลง

ประมาณเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1941/พ.ศ. 2484 ทางราชการได้มีคำสั่งสับเปลี่ยนเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดคุ้มครองหมู่บ้าน ได้ย้ายตำรวจลือและพวกกลับอำเภอมุกดาหาร (แล้วย้ายต่อไปที่อื่นในเวลาต่อมา) และส่งตำรวจชุดใหม่ มีตำรวจเหม็น บริบูรณ์ เป็นหัวหน้า เป็นชุดที่สองในการย้ายกลับไปมุกดาหาร ตำรวจลือได้ทิ้งนางสาวพาดี (หลอย) ว่องไว ที่ได้บังคับให้อยู่กับตนฉันสามีภรรยาไว้ที่บ้านสองคอนนั้นเอง

เมื่อมาถึงบ้านสองคอน ตำรวจเหม็น บอกชาวบ้านว่าตนเป็นบุตรนายเหรื่อง คาทอลิกชาวท่าแร่ เป็นพวกเดียวกัน ไม่ต้องกลัว แสดงตัวเป็นคาทอลิกคล้องสายประคำที่คอ แล้วบอกให้ชาวบ้านนำของศักดิ์สิทธิ์และทรัพย์สินของวัดที่นำไปเก็บไว้มาคืน ตนจะดูแลไว้ให้ เมื่อคุณพ่อกลับมาจะได้มาตรวจดูและรับของคืนไป ชาวบ้านหลงเชื่อ พากันนำสิ่งของต่าง ๆ มีโต๊ะ ตู้ รูปศักดิ์สิทธิ์ วัว ควาย และของใช้อื่น ๆ อีกมากของวัดสองคอนมามอบให้ตำรวจเหม็น เมื่อได้ของวัดมาแล้ว ตำรวจเหม็นกลับนำของเหล่านี้ขนลงเรือส่งไปอำเภอมุกดาหาร ทำลายรูปศักดิ์สิทธิ์ทิ้ง แบ่งของไปใช้เป็นส่วนตัวบ้าง ขายเสียบ้าง การหลอกลวงชาวบ้านของตำรวจเหม็นครั้งนี้ ก่อความเสียใจและเคียดแค้นทั่วไป แต่ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวางการกระทำเยี่ยงโจรของตำรวจเหม็น

เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดที่ 2 อยู่ประจำบ้านสองคอนได้ประมาณสามเดือน ทางราชการก็ได้ย้ายสับเปลี่ยนตำรวจชุดคุ้มครองหมู่บ้านอีกครั้ง ได้ย้ายตำรวจเหม็นและพวกออกไป แล้วย้ายชุดใหม่เป็นชุดที่ 3 มาอยู่แทน มีตำรวจผุย เป็นหัวหน้าชุด เป็นระยะเวลาเดียวกันกับที่ประเทศญี่ปุ่นได้เปิดฉากสงครามมหาเอเชียบูรพาขึ้น และประเทศไทยถูกบังคับเข้าร่วมในสงครามครั้งนี้ด้วย

ในสภาวะที่สงครามโลกทวีความรุนแรง ประเทศไทยถูกฝ่ายสัมพันธมิตรทิ้งระเบิดมากครั้ง เกิดภาวะขาดแคลนสิ่งอุปโภคบริโภคทั่วไป ประชาชนอดอยากยากแค้น ตำรวจผุยกับพวกได้ข้ามไปทำการปล้นสดมภ์ชาวบ้านที่ฝั่งประเทศลาว ตำรวจผุยและตำรวจคูณ (เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดแรกที่มาประจำที่บ้านสองคอนและได้ลาออกจากราชการไปแล้ว) ถูกชาวบ้านฝั่งลาวยิงตาย ต่อจากนั้นทางราชการก็ไม่ได้ส่งตำรวจชุดคุ้มครองหมู่บ้านมาประจำที่บ้านสองคอนอีกเลย

ความร่มเย็นเป็นปกติสุขได้กลับมาสู่บ้านสองคอนอีกครั้ง แม้ว่า

จะยังไม่มีคุณพ่อมาประจำอยู่และวัดถูกรื้อไปแล้วก็ตาม ชาวบ้านคงสวดภาวนาที่บ้านของแต่ละคนได้อย่างอิสระ รอคอยคุณพ่อจะมาอยู่กับพวกเขาตามเดิม ต่อจากนั้นไม่นานคุณพ่ออัลแบร์ต ดง จากอุบลราชธานีได้มาเยี่ยมชาวคาทอลิกบ้านสองคอนเป็นองค์แรก ยังความดีใจและปลื้มปิติต่อชาวบ้านเป็นอันมาก ซึ่งต่างก็เชื่อและมองเห็นแล้วว่าพระศาสนจักรคาทอลิกจะต้องเจริญรุ่งเรือง ณ บ้านสองคอน แห่งนี้ตามคำทำนายของซิสเตอร์อักแนสพิลาอย่างแน่นอน สิ่งที่เป็นอนุสรณ์ของความทารุณเลวร้าย อันเกิดจากการกระทำโดยพละการของตำรวจบางคน สิ่งหนึ่งที่ชาวบ้านได้อนุรักษ์ให้คงสภาพเดิมไว้ตราบเท่าทุกวันนี้คือบ้านพักหลังน้อยของซิสเตอร์ทั้งสองและยุ้งข้าว ซึ่งจะเตือนความทรงจำชาวบ้านสองคอนและชาวคาทอลิกทุกคนตลอดไปนานเท่านาน☼

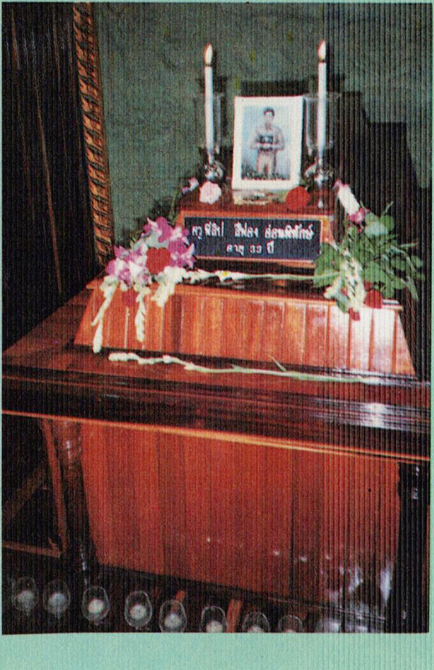
นางพาดี (หลอย) ขาวดีเดช (ว่องไว) และนางสอน ว่องไว
หน้าสถานที่ที่ซิสเตอร์และคณะถูกสังหารภายในป่าศักดิ์สิทธิ์
(สุสาน) วัดแม่พระไถ่ทาส บ้านสองคอน

ที่บรรจุอัฐิของมรณสักขีทั้ง 7 ท่าน ภายในป่าศักดิ์สิทธิ์ (สุสาน)
วัดแม่พระไถ่ทาส บ้านสองคอน ปัจจุบันได้อัญเชิญ
ไปไว้ภายในวัดแล้ว

บ้านพักของซิสเตอร์ (หลังซ้ายมือ) และยุ้งข้าว (หลังขวามือ)
อนุรักษ์ไว้ในสภาพเดิม

ที่บรรจุอัฐิมรณสักขีทั้ง 7 ท่าน
ในปัจจุบัน อยู่ภายในวัด
แม่พระไถ่ทาส บ้านสองคอน

8. บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์

เมื่อแรกเริ่มตั้งหมู่บ้านสองคอน ชาวบ้านได้ช่วยกันขุดบ่อน้ำสำหรับดื่มใช้ร่วมกันหนึ่งบ่อที่ใกล้ต้นคอม เรียกชื่อบ่อน้ำนี้ว่า "บ่อคอม" ตามชื่อต้นไม้นี้ และได้ใช้น้ำบ่อนี้ด้วยความสะดวกสบายตลอดมา เมื่อเวลาผ่านไปหลายปี ชาวบ้านทวีจำนวนมากขึ้น น้ำจากบ่อนี้ไม่พอใช้ตลอดปีเหมือนเดิม ชาวบ้านเลิกใช้บ่อนี้ ปล่อยทิ้งจนตื้นเขิน เมื่อซิสเตอร์อักแนสพิลา และซิสเตอร์ลูซีอา คำบาง มาประจำอยู่ที่บ้านสองคอน ได้ชักชวนชาวบ้านทำการขุดลอกบ่อคอมเสียใหม่และชาวบ้านได้ใช้น้ำจากบ่อคอมนี้อีกครั้ง แต่เนื่องจากบ่อมีความลึกน้อย น้ำมีน้อยมาก โดยเฉพาะในหน้าแล้งบ่อเกือบแห้งขอด ชาวบ้านจึงเลิกใช้ปล่อยบ่อทิ้งไว้อีกครั้งหนึ่ง

หลังจากเกิดเหตุบุญราศีทั้ง 7 คน ได้ถวายชีวิตของตนแด่พระเจ้าแล้ว ประมาณเดือนมีนาคม ค.ศ. 1941/พ.ศ. 2484 นางจูม ชาวบ้านสองคอน ซึ่งเป็นพี่สาวของนางสาวคำไพ บุญราศีคนหนึ่ง ได้ล้มป่วยมีอาการเจ็บลำคอมากจนกระทั่งไม่สามารถรับประทานอาหารหรือแม้แต่ดื่มน้ำได้เลย อาการไม่ทุเลามีแต่ทรุดหนักลง ทุกคนเห็นว่านางจูมจะต้องตายเพราะการเจ็บป่วยครั้งนี้แน่ เมื่อเห็นว่าหมดหวังแล้วนางจูมและครอบครัวจึงได้สวดภาวนาอ้อนวอนมรณสักขีทั้ง 7 คน พร้อมกับบนบานด้วยเงินห้าบาท ขอความช่วยเหลือให้หายจากการเจ็บป่วยที่เป็นอยู่

ในคืนต่อมานั้นเอง นางจูมได้ฝันเห็นซิสเตอร์อักแนสพิลา ในฝันนางได้พูดกับซิสเตอร์ว่า

"คุณแม่ ฉันอยากดื่มน้ำเหลือเกิน ดื่มน้ำไม่ได้มาหลายวันแล้ว"

"อยากดื่มน้ำหรือ" ซิสเตอร์พิลากล่าว "แม่จะเอาน้ำที่บ่อคอมให้ดื่มนะ"

"บ่อคอม" บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ของมรณสักขี ในสภาพปัจจุบัน

"บ่อคอม" บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ของมรณสักขี มองเห็นวัดและหอระฆังอยู่เบื้องหลัง

"แม่ขา ตอนนี้น้ำบ่อคอมไม่มีแล้ว แห้งหมดแล้ว" นางตอบ

"แม่จะเอามาให้" ซิสเตอร์พิลากล่าวยืนยัน แล้วนางจูม เห็นซิสเตอร์เอาของสิ่งหนึ่งจี้ลงไปในบ่อคอม ทันใดนั้นก็มีน้ำไหลพุ่งออกมา ซิสเตอร์พิลาได้ตักน้ำนี้มาให้นางจูมดื่ม

เมื่อนางจูมรับน้ำมาดื่มแล้วรู้สึกสบายขึ้น ได้มองไปรอบ ๆ บ่อคอม ซึ่งเป็นทุ่งนา เห็นผู้คนมากมาย ทุกคนแต่งกายสีขาวสะอาดบริสุทธิ์ แลดูงดงามมาก นางจูมรู้สึกมีความอิ่มเอิบเป็นสุขใจ และได้บอกซิสเตอร์อักแนสพิลา ว่า

"คุณแม่ ฉันขอไปกับคุณแม่ด้วยคนเถิด"

ซิสเตอร์พิลา ตอบว่า

"ยังไปไม่ได้หรอก ยังไม่ถึงเวลา ขอให้อยู่ในโลกนี้ต่อไปก่อน" แล้วกล่าวเสริมว่า "ขอให้ช่วยบอกชาวบ้านว่าบ่อน้ำนี้เป็นบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ เป็นบ่อน้ำของมรณสักขี ให้ชาวบ้านมาช่วยกันขุดลอกโคลนตมออกให้หมด เวลาขุดลอกขออย่าให้ผู้ใดพูดคำหยาบโลน ทางทิศใต้ของบ่อน้ำให้ฝังไม้สี่เหลี่ยมไว้ แล้วให้ล้อมรั้วรอบบ่อน้ำนี้ด้วย"

วันรุ่งขึ้นอาการเจ็บป่วยของนางจูมทุเลาลงทุกขณะจนสามารถรับประทานอาหารได้ดีตามปกติ และได้เล่าความฝันให้มารดาของตนฟัง ในขณะเดียวกันได้มีชาวบ้านไปตักน้ำที่บ่อคอม เห็นตรงกลางบ่อมีน้ำไหลพุ่งออกมาแรงมากเหมือนไหลออกมาจากท่อ เมื่อชาวบ้านทราบก็แตกตื่นพากันมาตักน้ำ ปรากฏว่านอกจากจะมีน้ำไหลพุ่งออกมาเป็นปริมาณมากแล้ว น้ำนี้ยังใส มีรสดี และมีกลิ่นหอมด้วย แต่เนื่องจากต่อมา มีผู้มาตักน้ำคนหนึ่งพูดจาหยาบไม่สุภาพ ทำให้น้ำที่ไหลพุ่งแรงอยู่ตลอดเวลาเริ่มไหลน้อยลงจนในที่สุดได้หยุดไหล

เมื่อชาวบ้านได้ทราบคำขอร้องของซิสเตอร์อักแนสพิลา จากคำบอกเล่าของนางจูม แล้วได้ช่วยกันฝังเสาไม้หลักสี่เหลี่ยมไว้ทางทิศใต้ของ

บ่อคอม ยังคงอยู่ตราบจนทุกวันนี้

ต่อมาชาวบ้านได้ทอดทิ้งบ่อน้ำแห่งนี้ ซึ่งมีน้ำไม่พอใช้ ใช้ประโยชน์ไม่ได้แล้วอีกครั้งหนึ่ง และบ่อได้ตื้นเขินมากขึ้นทุกที ขณะนี้วัดสองคอน มีคุณพ่อมาประจำอยู่ตามเดิมแล้ว คุณพ่อได้ปรารภกับชาวบ้านว่าไม่ควรทอดทิ้งบ่อน้ำแห่งนี้ ควรขุดและปรับปรุงบูรณะเสียใหม่ให้เป็นศรีแก่บ้านสองคอนจะดีกว่า ซึ่งทางสมาคมวินเซนต์เดอปอลได้สนองแนวความคิดนี้ ได้ว่าจ้างนายหมุน และพวกจากบ้านหว้านใหญ่มาทำการขุดลอกบ่อเป็นเงิน 800 บาท นายหมุน และพวกได้ฝันเห็นซิสเตอร์อักแนสพิลา มาขัดขวางการขุดลอกบ่อได้ละทิ้งงานหนีไป ชาวบ้านสองคอน จึงได้ช่วยกันทำการขุดลอกบ่อคอมต่อไปจนแล้วเสร็จมีสภาพดีตราบเท่าทุกวันนี้

มีเรื่องราวและปรากฏการณ์ประหลาด มหัศจรรย์เกี่ยวกับ "บ่อคอม" บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้มากมายหลายเรื่อง เช่น มีผู้หายป่วยโดยใช้น้ำจากบ่อศักดิ์สิทธิ์ น้ำในบ่อศักดิ์สิทธิ์กระเพื่อมหมุนเป็นวงกลมและน้ำในบ่อเพิ่มระดับอย่างรวดเร็ว เป็นต้น ☼

9. ท้ายรายงาน

ชาวบ้านหลายคนได้เก็บเลือดของมรณสักขีทั้ง 6 คน รวมทั้งเส้นผมมาไว้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่บ้านของตน มีบางส่วนได้ส่งไปเก็บไว้ที่อารามเชียงหวาง อารามของซิสเตอร์ทั้งสองด้วย ปรากฏว่าบางโอกาสจะได้กลิ่นหอมจากเลือดนี้ เป็นกลิ่นหอมประหลาดไม่เหมือนกลิ่นหอมใด ๆ และบางคราวก็หอมกระจายทั้งหมู่บ้าน

เมื่อมีผู้จาริกแสวงบุญมาสวดภาวนาที่ป่าศักดิ์สิทธิ์ (สุสาน) ที่บุญราศีได้พลีชีพของตน หรือ ณ ที่ที่เก็บอัฐิภายในวัดแม่พระไถ่ทาส บ้านสองคอน บางโอกาสจะได้กลิ่นหอมประหลาดนี้ด้วย ☼

10. เชิงอรรถ

1) การใช้คำว่า "คุณพ่อ" แทนคำว่าบาทหลวง คำว่า "ครู" แทนคำว่า อาจารย์ และคำว่า "ซิสเตอร์" แทนคำว่าภคินี, นางชี หรือแม่ชี เป็นการใช้คำที่คริสตชนทั่วไปเข้าใจและใช้กันอยู่

2) รายงานนี้ระบุปี ค.ศ. และปี พ.ศ. ไว้ด้วยกัน เพื่อความสะดวกและเพื่อความเข้าใจเรื่องไม่สับสนของท่านผู้อ่านรายงานที่มีความคุ้นต่อการใช้ปี ค.ศ. หรือคุ้นในการใช้ปี พ.ศ.

3) มรณสักขีที่เป็นชาวบ้านสองคอน ตลอดจนชาวบ้านที่เกี่ยวข้องกับเรื่องบางท่าน ใช้นามสกุล "ว่องไว" ทุกท่าน เป็นเพราะใช้นามสกุลร่วมกัน มิใช่ท่านเป็นคนในครอบครัวหรือในตระกูลเดียวกันหรือเป็นญาติกัน ทุกท่านล้วนต่างครอบครัวต่างตระกูล การใช้นามสกุล "ว่องไว" ร่วมกันของชาวบ้านสองคอน เป็นมาตั้งแต่เริ่มมีการใช้นามสกุล ซึ่งครั้งนั้นยังมีจำนวนน้อยได้กำหนดใช้นามสกุลนี้ทุกครอบครัวทั้งหมู่บ้าน การใช้นามสกุลเดียวกันทั้งหมู่บ้านมีอยู่มากหมู่บ้านด้วยกัน โดยเฉพาะตามชนบทห่างไกลในภาคอีสาน☼

11. บรรณานุกรม

1) **มรณสักขีบ้านสองคอน** กิ่งอำเภอหว้านใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร สืบสาวเรื่องราวโดยบาทหลวงนรินทร์ ศิริวิริยานันท์ เมื่อครั้งเป็นเจ้าอาวาสวัดคาทอลิกบ้านสองคอน (1981-1985)

2) **รายงานเหตุการณ์ย่อ ๆ เกี่ยวกับข้ารับใช้ทั้ง 7 ท่านของพระเจ้า ผู้ได้ยอมตายดีกว่าทิ้งความเชื่อที่สองคอน** เก็บจากรายงานของพระคุณเจ้า ก.บาเย อดีตสังฆราชมิสซังท่าแร่

3) คำบอกเล่าของคุณพ่อสุพล ยงบรรทม อดีตเจ้าอาวาสวัดแม่พระไถ่ทาส บ้านสองคอน ตำบลหว้านใหญ่ กิ่งอำเภอหว้านใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร (1985-1989)

4) บทภาวนาเพื่อขอให้พระศาสนจักรได้แต่งตั้งข้ารับใช้ของพระเจ้าแห่งสองคอนเป็นบุญราศี ของพระสังฆราชลอเรนซ์ คายน์ แสนพล-อ่อน 25 มีนาคม ค.ศ. 1983

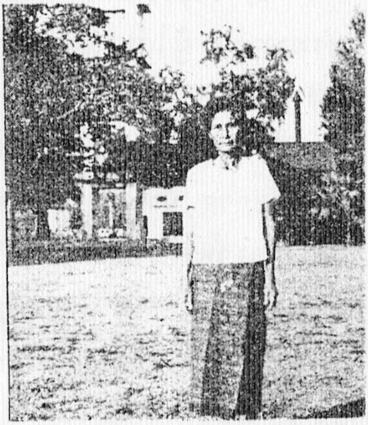
5) **ข้ารับใช้ของพระเป็นเจ้าแห่งสองคอน** 1940/2483 (เอกสารโรเนียว จัดพิมพ์โดย อัครสังฆมณฑลท่าแร่)

ภาคผนวก

ผู้ที่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ของมรณสักขีสองคอน

บุคคลที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดในเหตุการณ์ของชีวิตและความตายของมรณสักขีสองคอน ซึ่งขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่

นางพาดี ขาวดีเดช (ป้าหลอย)

สมัยเบียดเบียนศาสนา ถูกบังคับให้เป็นเมียของตำรวจลือ เมืองโคตร ผู้สังหารบรรดามรณสักขีสองคอนทั้งเจ็ดท่าน

นางพาดีจำใจยอมเป็นเมียตำรวจลือภายใต้เงื่อนไข เข้าใจว่าตำรวจลือจะเลิกทำลายศาสนา แต่นายลือยิ่งบ้าเลือดห่ำหั่นคริสตังหนักขึ้น

ขณะนี้นางพาดีเป็นครูสอนคำสอนในวัดสองคอน

นางโอสา ว่องไว

เป็นภรรยาของนายสีทน ว่องไว ทั้งสองพร้อมจะตายเป็นมาร์ตีร์ร่วมกับแม่อักแนส แต่แม่อักแนสได้บอกทั้งสองว่ายังไม่ถึงเวลาของเขาที่จะตายเช่นนั้น

นายสีทนได้ดูการสังหารโหดวันนั้นอย่างใกล้ชิด เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด ได้ช่วยฝังศพด้วย

นางสุวรรณ ว่องไว

ขณะเดินทางไปสู่แดนประหาร ที่ป่าศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะเป็นมรณสักขีกับคณะ ได้ถูกบิดาของตนวิ่งรุดมาฉุดกลับบ้านขังไว้ เลยอดเป็นมรณสักขีพร้อมกับเพื่อน

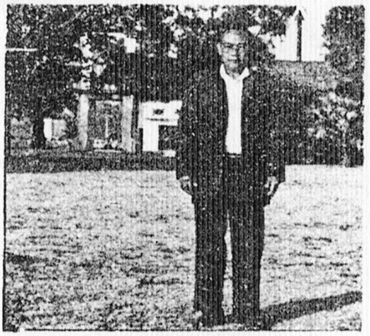
นางสอน ว่องไว

คนหนึ่งที่คุกเข่าเรียงแถวที่ขอนไม้ในป่าศักดิ์สิทธิ์ ขณะที่ตำรวจลือลั่นกระสุนสังหารมรณสักขี (สังหารหมู่) แต่กระสุนไม่ถูกตัวนางสอนเพราะอยู่ปลายแถว

ขณะนี้ทำหน้าที่ครูสอนคำสอนเด็กที่วัดสองคอน

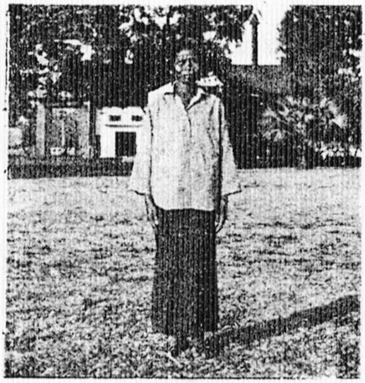
นายจี ว่องไว

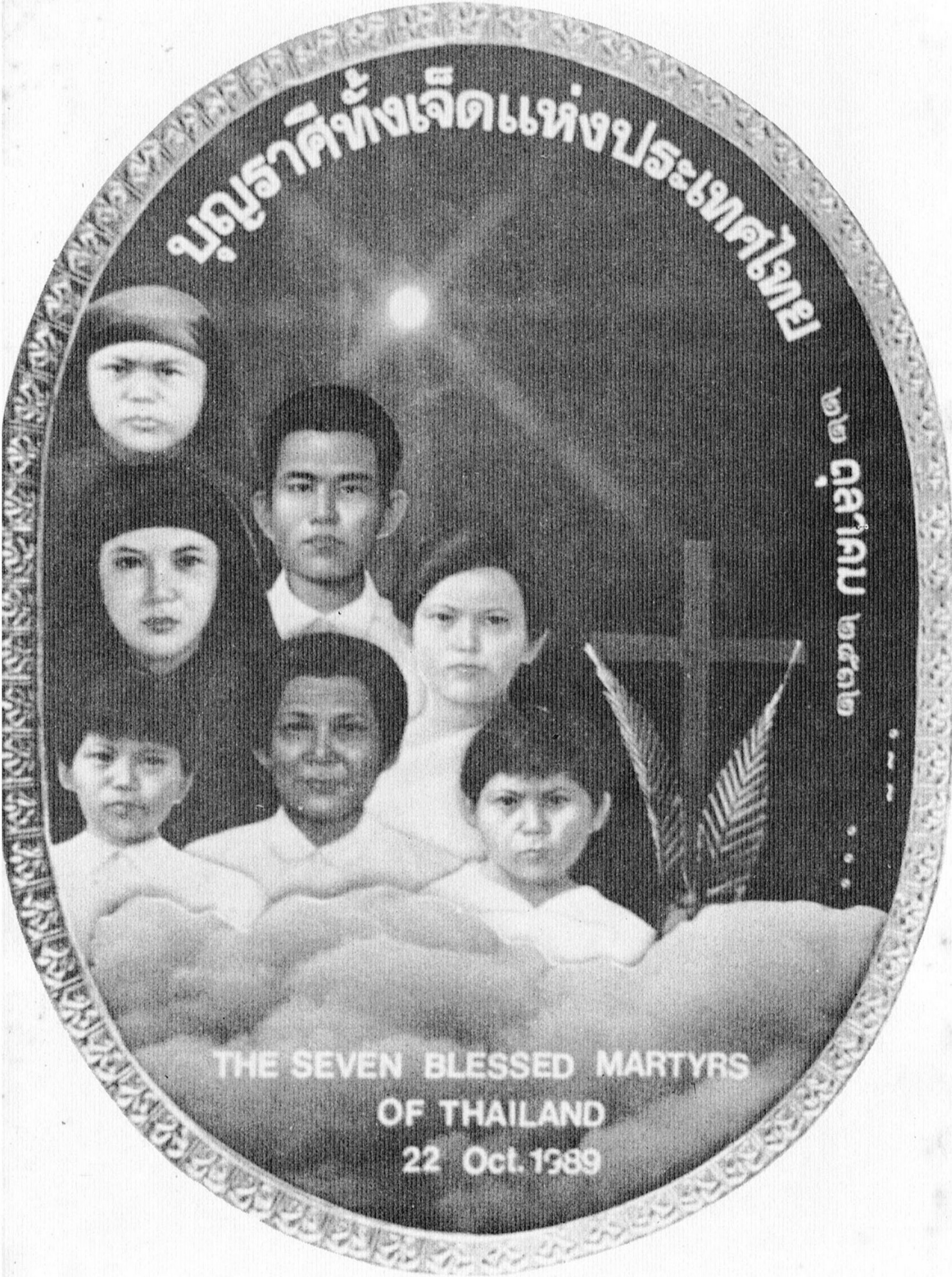
เป็นน้องชายของบุดสี ว่องไว หนึ่งในมรณสักขีทั้งเจ็ด

นายจีกับบุดสีได้นำจดหมายของแม่อักแนสส่งถึงมือตำรวจลือ นายลือถือเป็นการท้าทายตนจึงรีบเตรียมปืนให้พร้อมสรรพสำหรับสังหารโหด

นางบัวไข ว่องไว

คนหนึ่งในกลุ่มเด็กหญิงสาวที่อยู่กับแม่อักแนส ช่วยงานในบ้านซิสเตอร์ ได้ยินแม่อักแนสพูดถึงการยอมตายเป็นมาร์ตีร์บ่อยเข้า เกิดความกลัวตายจึงหลบหนีจากบ้านซิสเตอร์ไปอยู่บ้านของตน ขณะนี้อยู่ที่สองคอน

บุญราศีทั้งเจ็ดแห่งประเทศไทย
๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๒
THE SEVEN BLESSED MARTYRS
OF THAILAND
22 Oct. 1989

บทภาวนา

ถวายเกียรติแด่พระเจ้า และขอความเชื่อ

อาศัยคำเสนอวิงวอนของบุญราศีแห่งประเทศไทย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บุญราศีชาวไทยทั้งเจ็ดท่านนี้ ได้ยืนยันความเชื่อของตน โดยยอมพลีแม้กระทั่งชีวิต ขอให้แบบฉบับของท่านบันดาลให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย เจริญชีวิตคู่ควรกับนามคริสตชน และสามารถยืนยันความเชื่อของตน ในชีวิตประจำวัน ตามฐานะของตนด้วยเถิด ทั้งนี้อาศัยพระบารมีพระคริสตเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย อาแมน

ข้าแต่พระบิดา...วันทามารีอา...สิริพึงมี...

+ ลอเรนซ์ คายน์ แสนพลอ่อน

พระอัครสังฆราช ประมุขอัครสังฆมณฑลท่าแร่ หนองแสง

28 พฤษภาคม 1989

วัดแม่พระไถ่ทาส
บ้านสองคอน

